Atlen Yıldırım emperyalizme ve istibdada karşı mücadelemizde yaşıyor!

Gerçek

Fabrikalardan haberler:
Tofaş, Oyak-Renault, Prysmian Metal fabrikalarından, İstanbul, Tekirdağ Çorlu, Bursa Fabrikalarından haberler...
sayfa 2-3

Nisan 2017 / Sayı: 91 | www.gercekgazetesi.net | Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı ve **Atlen Hoca'nın gazetesidir** | Fiyatı: 1 TL

1 Mayıs'ta İşçi sınıfının mührünü vuralım!

İstibdadın yalanı değil işçi sınıfının gerçeği kazanacak!

Türkiye'de 16 Nisan'da iki önemli oran açıklandı. Biri referandum sonuçları ile ilgili. Birçok başka usulsüzlüğün yanında mühürsüz oy skandalı ve YSK'nın yanlı tutumu dolayısıyla bu oranlara şaibe düşmüş durumda. Sonuç bilinemiyor. Ama en az 24 milyon insanın tüm baskılara rağmen sadece sandıkta değil tüm süreç boyunca alanlarda da istibdada ve Cumhurpatronluğuna HAYIR dediği şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortadadır.

Diğer rakam devletin açıkladığı işsizlik rakamlarıdır. Resmi rakamlar yüzde 13'tür. İşsizler ordusunun 4 milyona ulaştığını göstermektedir ve her dört gençten biri işsizdir. Bu rakamlar da şaibelidir. Yıllardır devletin istatistik kurumları, verileri iktidara göre eğip bükmektedir. Ancak artık mızrak çuvala sığmıyor. Türkiye'de işsizliğin çığ gibi büyüdüğü ve sermayenin istibdadının emekçi halka daha fazla işsizlik ve sefaletten başka bir şey vaad etmediği şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortadadır.

İstibdad bir yalan düzenidir. Başından sonuna tüm referandum süreci de bunu göstermiştir. Batıya karşı söyledikleri, bağırmaları, çağırmaları yalandır. Emperyalist katil Trump, füzeleri fırlattığında amigo gibi alkışlamaları, telefonla aradığında çocuklar gibi sevinmeleri gerçektir. Siyonizme düşmanlıkları da, Filistin'e dostlukları da yalandır. Mavi Marmara davasını düşürmeleri, Filistin halkının gaz kaynaklarına Siyonistlerle birlikte göz koymaları gerçektir. Halktan yana oldukları da yalandır. Taşerona kadro, öğretmene atama vaatleri yalandır. MESS'in, EMİS'in, Koç'un ve Sabancı'nın talimatıyla gece yarısı grev yasaklamaları, emekçinin son güvencesi kıdem tazminatına göz dikmeleri, işsizlik fonunu yağmalayıp patronlara peşkeş çekmeleri, kamu kurumlarını haraç mezat satmaları gerçektir.

İstibdadın oranları şaibelidir, vaatleri boştur, sözleri ve söylemleri yalandır ama emekçi halkın mücadelesi gerçektir. Metal işçisinin grevi, taşeron işçilerin direnişi, kamu çalışanının OHAL'e boyun eğmeyişi, yoksul köylünün feryadı, emekçi kadının mücadelesi, gençliğin isyanı gerçektir!

Nihayet ülkenin yüzde 99'luk emekçi çoğunluğunun ihtiyaç ve menfaatlerinin, yüzde 1'lik sömürücü, asalak sınıfa karşı olduğu gerçektir.

İşte işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçeği emekçi çoğunluğu kendi hak ve menfaatleri için birleştirecek ve yalanın düzenine mutlaka galebe çalacaktır. Güvenelim, birleşelim, safları sıklaştıralım, örgütlenelim ve mücadeleyi yükseltelim! İlk hedef 1 Mayıs! İşçi sınıfının gücünü herkese gösterelim!

Türkiye'nin geleceğine işçi sınıfının mührünü vuralım!

Petkim ve Star Rafinerisi işçileri sendikasızlaştırmaya karşı eylemdeydi 4

Referandumun yarattığı saflaşma: İşçi ve köylü, patron ve ağaya karşı 5

Referandum neden meşru değildir? 6

Tayyip Erdoğan ne kadar güçlü? 7

Suriye ve Irak'ta kanlı sürprizlere hayır! 10

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Mücadele etmekten vazgeçmemeliyiz

Geçen hafta fabrikada Türk Metal'in Renault şubesi yönetimini belirlemek için delege seçimleri yapıldı. Adaylara bakacak olursak 2015 eyleminde sözcülerden biri olan ve bizi yarı yolda bırakıp Türk Metal'le işbirliği yapıp bizi satan, fabrika yönetiminin desteklediği Ercan Kantar, diğer tarafta ise uzun yıllar yönetim ve MESS'le işbirliği yapıp hakkımızı yiyen eski koltuk sevdalıları. Bir diğeri ise Türk Metal'i değiştireceğim iddiasıyla aday olan ve en çok delege oyu alan Nizamettin Bilik. Hepsinin ortak noktaları rant ve koltuk peşinde olmaları, hiçbiri işçiyi düşünmez tek düşündükleri şey Türk Metal'den paylarına düşecek ranttır. Onlarca işçi arkadaşımız işten atılmış geçen iki sene boyunca baskılar, tehditler hak getire işçinin en temel hakkı olan sendika seçme hakkımız gasp edilmiş bir de utanmadan çıkıp karşımıza demokrasi şöleni deyip oy kullanmaya çağırmaları tamamen aldatmacadır. Türk Metal'i değiştirme düşüncesi de boştur. Asıl demokrasiyi biz işçiler getirebiliriz koltuk peşinde koşanlar değil!

Bursa Tofaş'tan bir metal işçisi

Her koşulda mücadeleye devam

Tofaş'ta her cuma 5-10 kişi performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkartılıyor. Türk Metal bütün gücünü yasal olan veya olmayan bütün yollarla, iki yıl önce başlayan bugün de etkileri devam eden mücadeleyi tamamen sönümlendirmek için kullanıyor. Bu fabrikaya emek etmiş, her şeyini vermiş insanları işten attırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Beş bin işçi daha alındı fabrikaya. Ne için? Elbette ki greve öncülük etmiş ya da katılmış işçileri fabrikadan temizlemek için. MESS'e ve Tofaş yönetimine bu denli çanak tutan Türk Metal'in sözleşme zamanı da işçinin lehine bir tutum izlemeyeceği aşikâr. En büyük göstergesi şimdiden alttan alttan olumsuz şeylerin söylenmeye başlaması. "Üretim düştü", "cumartesileri Egea yeni model çalışma yapmıyor.", "siparişler azaldı" gibi cümleler kuruyorlar. Bunlara ek olarak her yıl olağan konuşmaları da yapmayı unutmuyorlar; "Üçlü vardiyadan, ikili vardiyaya dönülecek", "en az üç bin işçi çıkartılacak." Bu durum sözleşme zamanı bir beklentisi olan işçilerin kafasının karışmasına neden oluyor ve tepkilerini ortaya koymalarını engelliyor. Üstelik henüz taslağı açıklamış bile değiller. İşçi alımları da durdurulduğu.

Fabrika da herkesin dilinde referandum var. Referandumdan sonra her şey değişebilir. Ancak değişmeyecek iki şey var biri Türk Metal'in geçmiş sözleşmelerde olduğu gibi bu sözleşmede de işçileri satacağı, ikincisi ise ne kadar karşılarında güç kalmadığını düşünseler de her ne koşulda ne şekilde olursa olsun mücadelenin bir yerden yeniden yükseleceği.

Bursa Prysmian'dan bir metal işçisi

Yılmak yok mücadeleye devam!

Uyuyan bir devi uyandırdı işçi sınıfı. Hepimize umut oldu Renault ve Tofaş işçileri. Tüm işçi sınıfının kaderini değiştirecek bir adım attılar, bir ateş yaktılar. İnanıyorum ki; bu ateş ne patronların ne de Türk Metal'in kirli oyunlarıyla sönecek. Sönmüş gibi gözükse de içten içe yanan kor gün gelecek yeniden mücadele ateşini büyütecek. İşçi sınıfı olarak bizler de bu ateşin etrafında toplanmalı, bir odun da biz atıp harlamalıyız.

Türk Metal'in patron yanlısı tutumu ve bugüne dek haklarımızı savunmadıkları ortada. Bu süreçlerde çeşitli ayak oyunlarıyla, tehditlerle yetkiyi ellerinde tuttukları da. Önümüz sözleşme zamanı. Yetki hangi sendikada olursa olsun asıl gücün kendimizde olduğunu bilerek, daha da güçlenerek, örgütlenerek bu süreci sınıfımız adına büyük kazanımlarla sonuçlandırmalıyız. Biz Birleşik Metal'le daha iyi bir sözleşme için yüklenmeliyiz. Diğer fabrikalardaki arkadaşlarımız da Türk Metal'in yürüteceği süreci yakından izleyip gerektiğinde tepkilerini ortaya koymalı. Böyle bir mücadele birbirine güç verecektir. Umutsuzluğa düşmek, mücadeleden geri durmak yok. Bizler yarınlarımız için, haklarımız için her daim mücadele bayrağını yükseltmeliyiz. Yılmak yok, mücadeleye devam!

Fabrikalardan haberler

Tuzla'dan bir tersane işçisi

Bizim için iş güvenliği demek, hayat demek

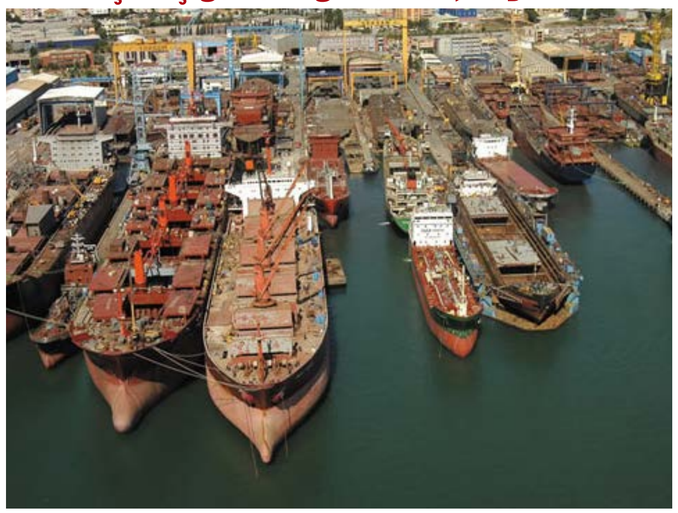

Ağır işlerde çalışan ve iş güvenliğinin sözde olduğu işyerlerinden gelen ölüm haberleri hepimizi derinden etkiliyor. Biz işçiler, kâr hırsıyla yanıp tutuşan patronlarımıza zorla güvenlik tedbirlerini aldırmak zorundayız. Çünkü bizim için iş güvenliği demek hayatımız demek. İşyerlerinde, fabrikalarda, tersanelerdeki birçok sorunumuzun en önemlisi bu.

Bütün bu sorunlarımızın çözümünü patronların insafına bırakırsak, hayatımızın inisiyatifini de onlara bırakmış oluruz. Bizim hayatlarımız o kadar ucuz değil. Mücadele sonucu, işçinin bastırması sonucu Tuzla'da bazı tersaneler göstermelik önlemler yerine, ciddi önlemler almak zorunda kaldılar. Ancak tehlike geçmiş değil. Bazı tersanelerde temel koruyucu malzemelerin bile dağıtılmadığı kulaklarımıza geliyor. Bu tür durumlarda ekipmanlarımız gelene kadar çalışmamak bizim hakkımızdır. Bir şey olmaz demek, en büyük hata olacaktır. Hayatlarımıza sahip çıkalım.

Bursa EMK Tekstil'den bir işçi

Uzun mesai zulmü

Merhaba kardeşler. Ben bir tekstil işçisi olarak aslında hepimizin sıkıntısı olan uzun çalışma saatleri ve mesailerden söz etmek istiyorum. EMK Tekstil'de ne zaman başladığını hatırlamadığımız mesai süreçlerine girdik. Uzun süredir, mesaiye kalıyoruz. Zaten çalışma saatlerimizin uzun olması bizleri hem psikolojik hem de bedenen yorarken, üzerine mesaiye kalmak ayrıca bir yük bizim için. Üstelik bu mesailerin hafta sonu olması, bazen 8-10 saatlere varan çalışmalar çocuklarımızın yüzünü bile görememe mize neden oluyor. Bu kadar mesaiye kalıp elimize geçen para da komik rakamlar. Zam mı? O da seneye. Bu şartlardan kurtulmak için tek çözüm yolumuz, birlik olmaktan geçiyor. Otomotiv sektöründe başlayan dalgaya bizlerin de diğer sektörler olarak katılmamız şart. Daha iyi çalışma koşulları için, çocuklarımızın yüzünü görebilmek, insanca yaşayabilmek için birlik olup mücadele etmekten başka kurtuluşumuz yok.

Tuzla Organize Sanayi'den bir işçi

Ev sahibi olmak işçinin hakkı

İşçilerin en büyük sorunlarından birisi beslenme ve kiralar. Ucuz ve kaliteli gıdaya ulaşım mümkün değil. Tek kelimeyle mutfakta yangın var. Kiralar ise İstanbul'da yaşayan ve asgari ücret ya da biraz üstünde alan bir işçi için büyük sorun.

Hâlbuki özellikle İstanbul'da ev fazlası olduğu gazetelerde yazılıp çiziliyor. Bir ev sahibi olmak için kredi çekmek demek yıllarca sürecek stres anlamına geliyor. Girdiğimiz borç yükünden, bankaların kölesi olmaktan ise hiç bahsetmiyorum. Bu konu faizlerin düşmesi ya da yükselmesiyle de ilgili değil. Hiç kendimize soruyor muyuz, Türkiye'nin her yeri şantiyeye dönmüşken, binlerce ev inşa ediliyorken asgari ücretliler neden başını bir dama sokmak için didiniyor? Sizce bu adil mi? Sizce bu doğru mu?

Barınma sorunumuzu çözmek için, toplu konutları müteahhitlerin vurgun yapması için düzenleyen sistemin değişmesi gerekiyor. İmar ve ihale vurgunlarıyla milyonlarca lira kazancın sağlandığı bir düzende emekçilerin hak ettikleri gibi bir evde yaşamamaları normal mi? Tüm bunların kaynağında kent topraklarının özel mülkiyette olması yatıyor. O halde kent toprakları kamulaştırılmalı. Kamu eliyle emekçinin çıkarına toplu konutlar yapılmalı.

İstanbul Avcılar Belediyesi'nden bir taşeron işçisi

Baskılara rağmen çözüm mücadelede

Avcılar Belediyesi'nde taşeron olarak çalışan bir işçiyim. Zaten maaşımızı zamanında yatırmıyorlar, bu yetmezmiş gibi işten atma ile tehdit ediyorlar. Zamanında yatmayan maaşlar yüzünden bankalara olan borcumuza yok yere bir de gecikme cezası ekleniyor. Çalıştığımız halde borcumuz katlanmaya devam ediyor. Bu baskılardan dolayı bazı işçi arkadaşlarımız yorulmuş durumda. Ama bu sorunların safları sıklaştırmaktan, kararlı bir şekilde mücadele etmekten başka türlü çözülemeyeceğinin de farkındayız. Bu sebeple diyoruz ki: Yılgınlık yok, zafere kadar mücadele var!

Kapitalizm zehir saçmaya devam ediyor

12 Nisan sabahı, 06:30'da Tekirdağ Çerkezköy'de Boytek isimli fabrikada patlama meydana geldi. Reçine ve kimyasal maddeler üreten fabrikadaki yangın sonucu ortaya çıkan dumandan ve gazdan etkilenen 150'den fazla işçi zehirlendi, Çerkezköy ve Çorlu'da bulunan hastanelerde tedavi altına alındı. Fabrikanın bulunduğu Organize Sanayi Bölgesi'nden ise 5 bin kişi tahliye edildi. İlçedeki sağlık kuruluşları özellikle çocukların dışarıya çıkarılmaması gerektiğini, zehirli gazların insan vücuduna zararlı olduğunu vurguladı.

Bu yangın ve akabindeki gelişmeler yalnızca bir ihmalin sonucu muydu, yoksa kapitalist üretimin getirdiği kâr hırsının kaçınılmaz sonucu mu? Yangınlar, patlamalar, iş kazaları burjuva gazetelerinde, devlet yetkililerinin açıklamalarında, patronların sözlerinde bazen ufak bir ihmal, bazen bir işçinin hatası, bazen de "fıtrat" olarak açıklanır. Fakat gerçek hiç de böyle değil. Her yıl daha da artan iş cinayetleri, 2016 yılında Türkiye'de en az 1970 işçinin canını aldı. Ayrıca yangının meydana geldiği fabrikanın geçtiğimiz Şubat ayında yaptıkları bile böyle bir yangının yaşanmasının ne kadar kaçınılmaz olabileceğini gösteriyor.

Söz konusu fabrika Şubat ayında zehirli ve kötü kokulu kimyasal atıkları ayrıştırıp imha etmek yerine doğrudan kanalizasyona boşaltmıştı. Çerkezköy 10 gün boyunca ağır bir koku altında yaşamış, çocuklar okullarına maske ile gitmek zorunda kalmıştı. Boytek fabrikasının patronu doğayı ve halkın sağlığını kendi cebine girecek olan kârı artırmak için hiçe saymıştı. Şimdi aynı patron neden makinelerin, kazanların bakımlarını düzenli olarak yapmak yerine, fabrikada çalışan işçinin, ilçe halkının canına kast etmesin? Kapitalist üretimin kendi mantığı bu sorunun cevabını her gün yaşanan iş cinayetlerinde, talan edilen ormanlarda, kirletilen derelerde cevabını veriyor zaten; kâr arzusu, karşısında hiçbir ahlaki değer, hiçbir engel tanımıyor.

Biz, işte bu kapitalist üretim sisteminin sömürdüğü işçi ve emekçileriz. Patronlar fabrikalarda, inşaatlarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almadığı için iş kazalarında sakat kalan, iş cinayetlerine kurban giden bizleriz. Bir zamanlar balık tutulan derelerimizde şimdi fabrikaların saldığı sanayi atıkları akıyor. Ciğerlerimiz maliyetli diye doğru düzgün filtrelenmeyen fabrika bacalarından çıkan dumanları soluyor. Patronların cebine giren para bizim emeğimizden, sağlığımızdan, canımızdan damıtılıyor. Kapitalizm yakıyor, zehir saçıyor. Bunu ancak işçiler, emekçiler yani bu kazalardan en çok etkilenenler dolayısıyla fabrikaları hakkıyla denetleyebilecek olan bizler durdurabiliriz. Öyleyse işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri için, üretimde işçi denetimi için mücadeleye! Emeğimiz için, can güvenliğimiz için, çocuklarımıza bırakabileceğimiz bir dünya için mücadeleye!

Petkim ve Star Rafinerisi işçileri sendikasızlaştırmaya karşı eylemdeydi

Azeri SOCAR şirketi yönetiminin, bünyesinde bulunan Star Rafinerisi'ni sendikasızlaştırma amacıyla işçileri yine kendi bünyesindeki Petkim'e geçmeye zorlamasına karşı Petrol-İş üyesi işçiler eyleme geçti. İnşaat halinde bulunan Star Rafinerisi'nin işçileri ile Petkim işçilerinin fabrika önünde başlattıkları direniş Petrol-İş Genel Başkanı'nın işçilerden habersiz işverenle anlaşması sonucu sona erdi. Tüm ülkenin bir baskı döneminden geçtiği bu günlerde Petkim işçilerinin direnişi işçi sınıfına, kurtuluşun nerede olduğunu göstermeli.

2008 yılında yapılan özelleştirme ihalesi ile Petkim'i satın alan Azerbaycan petrol şirketi SOCAR'ın sendikasızlaştırma hamlelerine karşı 10 Nisan 2017 tarihinde başlayan Petkim işçilerinin direnişi, Petrol-İş Genel Başkanı Ali Ufuk Yaşar'ın direnişçi işçilere danışmadan işverenle anlaşması ile bitirildi.

Direniş, yine SOCAR'ın sahibi olduğu inşaat halindeki Star Rafinerisi'nin kadrosunda bulunan 132 Petrol-İş üyesi işçinin Petkim'e geçmeye zorlanması ile başlamıştı. İşçilere 12 Nisan'a kadar Petkim bünyesine geçmeleri, aksi takdirde iş akitlerinin feshedileceği söylendi. Diğer yandan ise yeni rafineride çalışmak üzere işçi alımı için ilanlar verildi. Böylece hem Star Rafinerisi'ne sendika daha en baştan sokulmamış olacak, hem de daha ileride Petkim'e de sıçrayacak sendikasızlaştırma hamleleri için bir atlama tahtası kazanılmış olacaktı. Aynı süreçte Petkim işçilerine de işçilerin haklarını tırpanlayan üç yıllık bir sözleşme dayatıldı. İşçilerin işverenle görüşmeye çağrılması ve Petkim'e geçiş takviminin kendilerine bildirilmesiyle birlikte ise işçiler hafta başından itibaren fabrikanın önünde eyleme başladı.

10 Nisan'da Petkim işçileri 16:00-24:00 vardiyasında yarım günlük iş bırakma eylemi ile direnişlerine başladılar. Yapılan eylemde konuşan Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı Ahmet Oktay işçilere şöyle seslendi: *"Star Rafinerisi'ndeki arkadaşlarım oranın personeli olarak çalışmaya devam edecekler. Eğer niyetleri toplu sözleşmeyi provoke etmekse ellerinden geleni arkalarına koymasınlar, biz buradayız ve burada olmaya devam edeceğiz."*

İşverenin geri adım atmaması, işçilerin Petkim bünyesine otomatik olarak geçirilmesi ve gün içinde işçilere "Petkim'e geçtiğiniz için teşekkür ederiz" mesajları gelmesi üzerine eylemler ertesi günlerde de iş bırakma eylemleri, fabrika önünde toplanma ve dışarıya mal sevkiyatını engelleme gibi yöntemlerle devam etti.

Tüpraş işçilerinden Petkim işçilerine destek

Direnişin en anlamlı anlarından birisi ise Petkim işçilerine destek vermek için gelen Tüpraş işçilerinin gösterdiği sınıf dayanışmasıydı. Destek ziyaretine işyeri servisleri ile gitmeleri engellenen Tüpraş işçileri iki kilometrelik yolu trafiğe kapatarak "direne direne kazanacağız", "işveren baksana, kaç kişiyiz saysana", "birlik, mücadele, zafer" sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Tüpraş işçileri, Petkim işçileri tarafından mücadele ve dayanışma sloganlarıyla karşılandı.

Baştan sona işçilerin inisiyatifi ve enerjisi ile devam eden direniş, dördüncü gününde Petrol-İş Genel Başkanı Ali Ufuk Yaşar'ın işçilerin fikrini almaksızın işverenle anlaşması ile bitirildi. 132 işçinin Petkim'e geçişinin kabul edildiğini, ama Star Rafinerisi'nde sendikalaşmanın güvencesinin de alındığını belirten Yaşar, işçilerin öfkesinin hedefi olmaktan kurtulamadı. Sonunda işverenin istediği uygulama kabul edilecektiyse dört gün boyunca ne için direndiklerini soran işçilere Petrol-İş Şube Başkanı Ahmet Oktay tüm işçilerin dönüş dilekçesini doldurmadığını söyleyerek yanıt verdi. Suçu işçilerin üzerine atmaya çalıştı.

Tüm ülkenin bir baskı döneminden geçtiği bu günlerde Petkim işçilerinin direnişi işçi sınıfına kurtuluşun nerede olduğunu göstermeli. Sendikasızlaştırma saldırılarının savuşturulmasının, kıdem tazminatının savunulmasının, insanca yaşam koşullarının kazanılmasının yolunun mücadeleden geçtiğini hatırlatmalı. İşçi sınıfının kazanılmış haklarının savunulmasının ancak Petkim direnişinin eksiklerinden ders alarak örülecek yeni direnişlerle mümkün olduğunu öğretmeli.

Bursalı metal işçilerinden sahte seferberliğe tepki:

"Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu"

Bursa'da işçiler istihdam seferberliğinin gerçek yüzünü göstererek "Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu, ortada istihdam değil işçi kıyımı seferberliği var" dediler. 6 Nisan'da Bursa Fomara"daki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı bürosu önünde yapılan basın açıklamasında işten atılan işçiler bir araya geldi.

Son açıklanan veriye göre %13 oranındaki resmi işsizlik hükümet için büyük bir sorun olarak öne çıkıyor. Erdoğan ve AKP iktidarı bu yüzden bir istihdam seferberliği başlattığını duyurmuş ve patronlara çeşitli teşvikler vereceğini açıklamıştı. Ancak işçi kıyımı artarak devam etti. İşçiler bu durumu "bu ne perhiz bu ne lahana turşusu" diyerek Çalışma Bakanlığı bürosunun önüne bir bidon turşu koyarak protesto etti.

İstihdam seferberliği propagandası eşliğinde işçi kıyımına girişenlere en anlamlı cevabı Bursalı metal işçileri verdi. İşçiler özellikle Koç Holding'e bağlı fabrikalarda işçi kıyımının yoğunlaştığını, bu kıyımların sendikal mücadele dolayısıyla gerçekleştiğini ancak hem işçilerin hem de mahkemelerin baskı altına alındığını vurguladı. İşten atılan işçiler adına yapılan açıklamada işçi kıyımına giden fabrikaların, işten attıkları işçileri son bir ay içinde kağıt üstünde başka şirkete geçirerek sahtecilik yaptığı ve böylece hem işçi atıp hem de teşviklerden yararlanma yoluna gittiği söylendi. İşçiler Çalışma Bakanlığına şu soruları sordu:

• Fabrika içinde bana sorulmadan birimim bile değiştirilmezken, çalıştığım şirket nasıl değiştiriliyor?

• Neden şirketimin değiştirildiği bana haber verilmiyor ve ben hâlâ fiziken aynı şirkette aynı işime devam ediyorum?

• Neden değişiklik sadece çıkarılan işçilerin son ayında yapılıyor? Çıkarılan herkesin son ayda başka şirkete geçirilmiş olması bir tesadüf müdür?

• Yoksa bu işverenin ceza yememek için ve teşvik almaya devam edebilmek için bir oyunu mu?

• Çalışma Bakanlığı bu durumun farkında mı? Eğer farkında ise ne gibi tedbirler alıyor?

Bu sorular halen cevap bekliyor. İşçiler ise haklarını aramaya, ikiyüzlülükleri teşhir etmeye ve emek hırsızlarından hesap sormaya devam edecekler.

Referandumun yarattığı saflaşma:

İşçi ve köylü, patron ve ağaya karşı

Referandumun sonuçları henüz kesinleşmemişken bile tartışmaya yer bırakmayacak kadar kesin olarak ortaya çıkan gerçek şudur: İşçi, emekçi, çiftçi, yoksul köylü Cumhurpatronluğu rejimine HAYIR demiştir.

Türkiye genelindeki oy oranları Cumhurpatronluğuna "evet" diyen AKP'li, MHP'li, BBP'li cephenin kendi seçmenlerini dahi ikna edemediğini açıkça göstermiştir. Bu partilerin son seçimde toplam %62'ye ulaşan oyları, referandumda kesinleşmemiş sonuçlara göre bile en az 10 puan gerilemiştir.

İşçi ve emekçi Cumhurpatronluğuna HAYIR dedi

Ancak ilk sonuçlara biraz daha yakından bakıldığında karşımıza çıkan manzara çok daha açıktır. Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu büyük şehirler Cumhurpatronluğuna HAYIR demiştir. Üç büyük şehirde İstanbul'da %51,35 ile Ankara'da %51,15 ile İzmir'de %68,80 ile HAYIR kazanmıştır. Üç büyük şehirde evet oyları AKP'nin 1 Kasım seçimlerinde ve Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aldığı oy oranına dahi ulaşamamıştır. Yani bırakın MHP seçmenini AKP seçmeni dahi HAYIR'a yönelmiştir. Büyükşehirlerde AKP ve MHP'nin tabanında önemli bir yer tutan, son dönemde ciddi ekonomik sıkıntılarla boğuşan küçük esnafın da söz konusu erimeye katkı sunduğu düşünülebilir.

İşçi ve emekçi yoğunluklu illerimiz olan Eskişehir'de %57, Bilecik'te %55, Adana'da %58, Mersin'de %64 (işçilerin yoğun olduğu Akdeniz ilçesinde %67), Manisa'da %54, Lüleburgaz'da %72, Çorlu'da %64, Çerkezköy'de %51, Kocaeli'de %51, Antalya'da %59, Zonguldak'ta %51, Denizli'de %55 oranlarıyla HAYIR kazanmıştır. Bu illerin hepsinde evet oyları ya AKP'nin 1 Kasım performansının altında kalmış ya da ancak bu oranı yakalamıştır. AKP ve MHP'nin toplam oylarından Türkiye ortalamasının yani 10 puanın çok daha üzerindeki bir erime apaçık görülmektedir. Bu rakamlar daha önce AKP'ye ve MHP'ye oy vermiş işçi ve emekçilerin HAYIR'a yöneldiğini göstermektedir. Metal grevlerinin kalbi Bursa'da evet oyları çoğunluk elde etse de AKP'nin 1 Kasım oylarının gerisinde kalmıştır, bir başka sanayi ve işçi havzası Adapazarı'nda da durum aynıdır.

Çiftçi, aracı-tefeci düzenine HAYIR dedi

Ekonomik sıkıntılar yaşayan, ürünü para etmeyen ve tefecilerin insafına terk edilen çiftçiler de HAYIR demiştir. Antalya'nın sadece merkezi değil Manavgat, Serik, Gazipaşa, Finike gibi tarımsal alanları hep birlikte HAYIR demiştir. Antalya, Türkiye'nin tarım lideridir. Bir başka tarım merkezi olan, aynı zamanda AKP'nin kalesi olarak bilinen Konya da referandumda daha önce AKP'ye verdiği oyun 2 puan altında evet demiştir. MHP'yi de kattığınızda oylardaki erime %14'e yaklaşmaktadır. Fındık üreticisi Ordu'da, Ünye'de AKP'ye verdiği oyu geri almıştır. Giresun'da, Tirebolu'da, Espiye'de AKP ve MHP'nin toplamının 12-14 puan altında evet vermiştir. Erdoğan kendi memleketi Rize'de bile Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aldığından 5 puan düşük oy almıştır.

Doğu'da HDP'yi bağlayıp Hüda-Par'ı saldılar

Saydığımız iller ve ilçeler işçinin, emekçinin ve çiftçinin HAYIR yönündeki güçlü eğiliminin şüphesiz ve güçlü kanıtlarıdır. Evet oylarının sürpriz şekilde arttığı yerler ise çoğunlukla Kürt seçmenin çoğunlukta olduğu ve HDP'nin önceki seçimlerde göreli yüksek oranda oy aldığı iller oldu. Bu sonucun alınmasındaki en önemli faktör, OHAL eliyle bölgenin birinci partisi HDP'nin elinin kolunun bağlanmasıdır. Bölgenin birinci partisi HDP'nin, 13 milletvekili, 27 il ve 84 ilçe eş başkanı, 750'yi aşkın yöneticisi ve 85 belediye başkanı tutuklanmıştır. Basın yayın organlarının kapılarının HDP'ye kapatıldığı, HDP'ye yakın kuruluşların ise KHK'lar ile tümden kapatıldığı koşullarda HDP'nin seçmenine ulaşması dahi mümkün olmamıştır. HDP'ye bu baskılar yapılırken Hizbullah'ın yasal kolu Hüda-Par'a meydan sonuna kadar açılmıştır. Öyle ki Erdoğan, balkon konuşmasında Hüda-Par'a özel teşekkür etmiştir.

Cumhurpatronluğundan Cumhuraağalığına

İşçi, emekçi, çiftçi ne kadar hayır dediyse patronlar da Cumhurpatronluğu için o kadar şevkle çalıştı. İlk sonuçlarda "evet" önde çıkınca sanayi ve ticaret odası başkanları sıraya girip coşkuyla açıklamalar yapmaya başladılar. Burjuvaların çatı örgütü TOBB başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu da sonuçlardan oldukça memnun olduğunu açıkladı. Hisarcıklıoğlu, görülmemiş bir yağcılıkla oylamadan sadece üç gün önce gazetelere çarşaf çarşaf ilan vererek cumhurbaşkanına ve hükümete sözde istihdam projesi için teşekkür etmişti! TÜSİAD da sonuç ne olursa olsun, mutlaka dayatacağı işçi sınıfına saldırı ve emperyalizmle işbirliği projesini 16 Nisan saat 17:00 itibariyle yayınlamıştı. Büyük patronlar zayıf bir oranla önde gözüken ve oldukça zor durumda kalan bir Erdoğan'ı kendi programlarını uygulaması için rahatlıkla yönlendirebilecek olmaktan oldukça memnunlar.

Patronların ağızları kulaklarında. Ancak "evet" cephesinin esas dayanağı toprak ağaları ve aşiretler olmuştur. Erdoğan ve AKP, büyükşehirlerdeki hezimetini doğuda kapatabilmiştir. Bunun için yanına Hizbullahçıları da alıp adeta ağaları ve aşiretleri seferber etmiştir. Yandaş *Sabah* gazetesi marifetmiş gibi bunu "Aşiretler tek yumruk tek yürek EVET" başlığıyla duyurmuştur. Merkezi Malatya'da olan ve Fırat havzasına yayılan, 3 milyon üyesiyle Türkiye'nin en büyük aşireti olduğu söylenen İzol aşiretinin evet diyeceği, 100 bin mensubu olan Tatar ve Jırki aşiretlerinin, 40 bin üyeli Ubade aşiretinin, 11 bin kişilik Hubeyti, 10 bin kişilik Siyale aşiretlerinin de tek yumruk tek yürek "evet" için yükleneceği ilan edilmiştir. Aynı şekilde *Yeni Şafak* büyük coşkuyla Şırnak'taki aşiretlerin de evet diyeceğini ilan etmiştir. Van ve çevresindeki 23 aşiretin çatısı Kadim Aşiretler Derneği de ağaları toplayıp "evet" diyeceklerini açıklamıştır.

Nitekim toprak ağalığı ve aşiret ilişkilerinin en yoğun olduğu bölgelerde "evet" oyları patlama yapmıştır. Bu bölgelerde aşiret liderleri ve bu aşiretlerin aile büyükleri, toplu halde oy atmıştır. OHAL vesilesiyle artan tutuklamalar ve baskılar dolayısıyla bu bölgelerde aşiret baskısına karşı çıkabilecek herhangi bir güç kalmamıştır. Bu durum birkaç yerde fotoğraflanıp kayda alınabildiyse de genele yayıldığında milletin değil ağaların iradesinin tecelli ettiği bir gayri meşru referandum ortamı doğmuştur. Büyükşehirlerde açıkça önde olduğu ve bu aranın işte bu sandıklardan çıkan toplu "evet" oylarıyla kapandığı düşünülürse söz konusu durum tüm referandumun meşruiyetini sorgulatacak bir boyut kazanmıştır.

İşçilerin birliği ve halkların kardeşliğini yükseltelim! Patronu, ağayı ve emperyalist efendilerini yenelim!

Bu koşullarda ağaların baskısı ve toplu oylarıyla tecelli eden bir sonucun "milli irade" olarak yutturulmaya çalışılması gülünçtür. Ağalığın, aşiretlerin, feodal ilişkilerin hâkim olduğu yerde milletten de, milli irادeden de, özgür yurttaşların tercihinden de bahsedilemez. Kürt yoksullarının, emekçilerinin desteklediği Kürt hareketini düşmanlaştırıp, Kürt ağalarını baş tacı edenlerin nasıl bu ağaların eliyle Türkiye işçi sınıfının iradesini boğduğu apaçık gözükmektedir. Devrimci İşçi Partisi ısrarla ve ısrarla Kürtlerin baskı altında tutulması aynı zamanda Türkiye'nin tüm işçi ve emekçilerine vurulmuş bir prangadır diyor. Kürt halkına da özgürlük mücadelesini mutlaka sınıf mücadelesine dönüştürmek gerektiğini belirtiyor. Haklı olduğumuz açık değil mi? İşçilerin birliği ve halkların kardeşliğinin birlikte yürümesi gerektiği açık değil mi?

Patronlar, ağalar ve onların emperyalist efendileri her milletten ve memleketten işçi ve emekçilerin ortak düşmanıdır. Bu referandum gerçek saflaşmanın ilk işaretlerini ortaya koymuştur. Eğer, her milletten memleketten işçi ve emekçiler olarak sınıf kavgasında birleşerek kardeş kavgasına son verecek bir mücadeleyi yükseltebilirsek referandumun en HAYIR'lı sonucunun işte bu saflaşmayı görünür hale getirmesi olduğunu söyleyebileceğiz!

Sungur Savran

Hayalet referandum

Hürriyet gazetesi, Türkiye burjuvazisinin yeni efendisi önünde temenna ile hemen Salı günü sürmanşet çekmiş: "İlk adım 8. kat". Neymiş, Tayyip Erdoğan partili cumhurbaşkanı olarak AKP genel merkezinin 8. katına geri dönecekmiş. Dönse ne olur, dönmese ne olur? Tayyip Erdoğan AKP'nin zaten gayri resmi genel başkanıydı. Şimdi sadece bunu tescil ettirdi. *Hürriyet*'in kocabaşları bunu bilmiyorlar mı? 7 Nisan'da İstanbul Yenikapı'da, 8 Nisan'da İzmir Gündoğdu'da yapılan mitingler neydi? Erdoğan o noktaya kadar muhtarlara hitap etmişti ya da açılışlar için törenler düzenlemişti. Ama o tarihten itibaren en ufak bir kaygı duymadan parti başkanı gibi davranmaya başladı. Referandum için düzenlenen AKP mitinglerine başoyuncu olarak katıldı. O mitinglerde referandumda "evet" oyu istedi. "Evet" çıkınca ne olacaktı? Tayyip Erdoğan partili cumhurbaşkanı olacaktı! Partili cumhurbaşkanı halka partili cumhurbaşkanlığı getirin diye sesleniyor!

Bu gülünç referandumun öncesine bakarsak buraya nereden geldiğimizi hatırlarız. Türkiye'nin dönüm noktası 2013 yılında Gezi sonrası halk isyanı idi. Şimdi Erdoğan'ın art arda 14 seçim kazandığı falan söyleniyor. Ey yandaşlar, 7 Haziran'ı ne çabuk unuttunuz? 2015 yılında yapılan bu seçimde AKP ve Erdoğan azınlığa düşmüşlerdi. Neden? Çünkü Gezi sonrası halk isyanı "beyaz Türkler" olarak bilinen toplumsal kesimlerin bir bölümünü değiştirmiş, Kürtlere yakınlaştırmıştı. İkincisi, Gezi gibi bir isyan ya da serhildan olan 6-12 Ekim 2014 Kobani (Kobanê) olayları ise Kürtleri Erdoğan'a karşı birleştirmişti. Erdoğan Gezi döneminde stratejik bir yenilgi yaşamıştı. 7 Haziran HDP'nin bu zaferi dolayısıyla o yenilginin sandıkta tescili idi.

Erdoğan ve AKP düştükleri bu yenilgiden Türkiye'nin Suriyeleşmesi sayesinde kurtuldular. Kürt kentleri Suriye iç savaşında yıkılan kentlere benzedi. Ülkenin batısında ise bombalar halkı kelimenin en gerçek anlamıyla teröre düşürdü. Özellikle 10 Ekim Ankara garı katliamı, halkın sokaklardan çekilmesi sonucunu doğurdu. 1 Kasım seçim olarak nitelenemeyecek bir oylamaydı. Propaganda yapılamayan bir sürece seçim denmez. Biz buna hayalet seçim adını taktık.

Hayalet seçim büyüdü, bir yavrusu oldu. İşte hayalet referanduma böyle geldik. Tayyip Erdoğan muhaliflerinin ağır hataları sayesinde 7 Haziran'dan 1 Kasım'a kadar selametle ulaştı. 1 Kasım'dan sonra ise Türkiye'de başkanlık sistemi zaten kurulmuştu. Cumhurbaşkanı bütünüyle anayasanın ve yasaların üzerindeydi. Partiliydi, yargıyı kontrol ediyordu, medyayı eline geçirmişti, özgürlükleri zapturapt altına almıştı. Bir de "Allah'ın lütfu" olarak 15 Temmuz başarısız darbesi geldi. OHAL fiili başkanlığı perçinledi.

Kısacası, beklenti zaten var olan bir durumun, bütünüyle "evet"e üstünlük sağlayan koşullar altında, Bahçeli denen kendini reddetmiş zavallı bir politikacının yardımı ile yasallaştırılmasıydı. Referandum iki anlamda hayaletti: hem referandumdan çıkması beklenen sonuçlar daha önce zaten elde edilmişti; hem de referandumun kendisinin demokrasi ile zerre kadar ilişkisi yoktu. 1 Kasım hayalet seçiminde propaganda yoktu; 16 Nisan hayalet referandumunda propaganda çoktu, ama hemen hemen tamamı "evet" propagandasıydı. YSK'nın "mühür" kararı buna tüy dikti.

Hayalet referandum sadece bir anlamda önem taşıyabilirdi. Erdoğan'ın fiili olarak kurduğu rejime bir **meşruiyet kılıfı** geçirebilirse. Bunu da yapamadı! Hem hayalet olduğu için, ama hem de AKP-MHP blokuna **neredeyse 7 Haziran boyutlarında bir siyasi yenilgi** yaşattığı için. Gazetemizin sayfalarında bu blokun nasıl 10 yüzde puanı kaybettiği, nasıl büyük kentlerin AKP'ye HAYIR dediği, işçi ve köylülerin nasıl artık AKP'den yüz çevirmeye başladığı vb. ayrıntısıyla anlatılıyor. 16 Nisan'ın sonuçları ne "Halk ihtilali"dir (*Sabah*), ne "Teröre ve faşizme kalkışma" (*Star*)! İhtilal, kalkışma falan sizin neyinize, ağzınıza biber süreriz yarın! Hayır, 16 Nisan bir hezimettir.

Bize inanmıyorsanız, Binali Yıldırım'a kulak verin. Aktaran *Hürriyet*'teki köşesinde has AKP'li Abdulkadir Selvi. Binali Yıldırım, balkon konuşmasını yapmak üzere AKP genel merkezine geliyor. Moral bozukluğunu görünce derhal genişletilmiş bir Merkez Yürütme Kurulu toplantısı düzenliyor. Gece yarısı! Orada konuşmaya şöyle başlıyor: "Arkadaşlar, burukluğa, moral bozukluğuna gerek yok." Şöyle bitiriyor: "Arkadaşlar, karamsarlığa gerek yok." Arada da küçücük bir cümle: "İç tartışmalara fazla odaklanmayalım."

AKP'yi çok zor günler bekliyor. Hayalet referandum hiçbir şey değiştirmeyecek. Çünkü o bir hayalet. Ama şimdi iç tartışma vakti! Üsküdar'ı geçseniz de, eşeği Niğde'ye sürseniz de işiniz zor!

Referandum neden meşru değildir?

Türkiye'de seçim ve referandum gittikçe yurttaşların bir kâğıt parçasını bir zarfın içine yerleştirip bir sandığa atması hareketine indirgenmekte. Bunun adı oylamadır. Seçim ise sadece seçim günü olmaz. Seçim yurttaşların o oyu kullanmasına etki yapabilecek bütün faktörlerin hakkaniyete uygun biçimde oluşturulması ölçüsünde seçim haline gelir. Bu demektir ki, yurttaşın doğru seçim yapabilmesi için, siyasi partilerden bireylere herkesin kendi görüşlerinin propagandasını yapabilmesi önündeki engeller kaldırılmalıdır. Propaganda eşitliği ve özgürlüğü olmadan yapılana seçim değil sadece oylama denir!

1 Kasım 2015 seçimleri bu anlamda "hayalet seçim"di. Sadece AKP'nin halk kitlelerine hitap edebildiği, miting ve başka türlü toplantılar düzenleyebildiği bir korku ortamı 1 Kasım'da yapılanı gerçek bir seçim olmaktan çıkarmıştı.

Bu anlamda referandum da bir hayalet karakteri taşıyor. Demokratik koşullarda propaganda yapma olanaklarının bütünüyle kısıtlandığı bir referandumdu bu.

• Her şeyden önce söz konusu paket TBMM'de anayasanın net hükümleri çiğnenerek fiilen açık oylama ile oylanmıştır. AKP'li Bakan Recep Akdağ'ın "suç işliyorum sana mı soracağım" sözleriyle bu ihlali savunması ve benzeri olaylar uzun süre tartışma yaratmıştır. Referandumun meşruiyeti daha başında sakatlanmıştır.

• Referandumda oylanacak olan eski anayasa hükmüne göre "tarafsız" olası gereken cumhurbaşkanının bundan böyle partili olması idi. Ama Tayyip Erdoğan referandumdan evvel zaten partili cumhurbaşkanı olarak davranmaya başlamıştı. "Tarafsız" olacağına dair "namus ve şerefi" üzerine yemin etmiş olan Erdoğan, önce açılış yapma ya da muhtarlara hitap etme gerekçeleriyle "evet" propagandasına başladı. Ancak bununla yetinemedi, ardı ardına İstanbul Yenikapı, İzmir, Adana, Diyarbakır gibi kentlerde AKP'nin düzenlediği propaganda mitinglerine katıldı. Anayasa'yı ihlal etti, referandumu manasızlaştırdı.

• Devlet parasıyla propaganda: Bütün bu faaliyetlerde hem Erdoğan, hem de Binali Yıldırım devlet parasından yararlandılar. Oysa Türkiye hukukuna göre seçimlerde ve referandumlarda siyasi partiler kendi olanaklarıyla propaganda yürütecektir.

• OHAL birçok yerde "hayır" propagandasının yapılmasını kısıtlamak amacıyla kullanılmıştır.

• OHAL bahanesiyle meclisin milletvekili sayısı bakımından üçüncü en büyük partisinin eş genel başkanları, onlarca milletvekili, onlarca belediye başkanı, yüzlerce il ve ilçe yöneticisi tutukludur. HDP bu koşullara rağmen "Hayır" mücadelesi vermiştir.

• Yine OHAL aracılığıyla anayasanın öngördüğü propagandada eşitlik ilkesi çiğnenmiştir. Anayasa ve yasalar medyanın seçimler sırasında siyasi partiler arasında ayrımcılık yapmasını yasaklar, eşit propaganda zamanından yararlanma ilkesini getirir. Bakanlar Kurulu OHAL'i suistimal ederek, bir kanun hükmünde kararname (KHK) marifetiyle bu ilkeyi iptal etmiş, böylece anayasa değişikliğinin önü doğrudan doğruya KHK yoluyla açılmıştır!

• Bu sayede devlet televizyonu TRT aklın almayacağı bir fütursuzlukla inanılamayacak bir eşitsizlikle "evet" savunan partilerin kullanımına sunulmuştur.

• Yandaş denen basın herhangi bir ceza kaygısı duymadan tek taraflı propaganda yürütmüştür.

• Doğrudan doğruya AKP'ye bağlı olmayan, Erdoğan'a muhalif olabilecek medya üzerindeki baskı da meyvelerini vermiş, bu medya büyük ölçüde suskunluğa gömülmüştür.

• "Hayır" kampanyasına devlet baskısı yaygın biçimde uygulanmış, "hayır"cılargöz altına alınmış, "hayır" bildirileri savcılarca tutuklanmıştır.

• "Hayır" kampanyasına örgütlü milis güçlerince saldırılar ve Sedat Peker ve benzerleritarafından tehditler yöneltilmiştir.

• İçişleri Bakanlığı'nın sayım esnasında sandık etrafının boşaltılması kararı ile polis ve jandarma çok sayıda okulda müşahit ve seçmenleri uzaklaştırmıştır. YSK sayımın açık yapılması için müşahit ve seçmenlerin izlemesinin sağlanmasına dair kararı saat 17'den sonra bir SMS ile sandık kurullarına atıldığında doğudaki sandıkların hemen tamamında sayım işlemi bitmişti. Zira doğuda oylama saat 16:00'da bitirilmişti. Böylece açık oylamaya gizli tasnif de eklenmiş oldu.

• Yüksek Seçim Kurulu, Seçim Yasası'na (98. ve 101. Maddeler) ve kendi genelgesine (43. madde) bütünüyle aykırı biçimde, dışarıdan getirilecek oylara karşı asgari düzeyde de olsa güvence olan mührün varlığına bakılmayacağı yönünde karar almıştır.

• Anadolu Ajansı bir yalan rüzgârıyla erken bir saatten itibaren televizyonlara "evet" oylarını anormal derecede önde gösteren sonuçlar göndermiş, böylece "hayır" taraftarlarının moralini bozarak çözülmelerini ve seçim hilelerini izlemekten vazgeçmelerini sağlamaya çalışmıştır. Verilen rakamlar "evet" için yüzde 65'e yakın bir düzeyden başlamış ve her an düşerek sonunda neredeyse "evet" ile "hayır"ın eşitlendiği bir duruma gelmiştir.

Kapitalist bir toplumda sosyal ve siyasal güçler arasında her bakımdan var olan eşitsizliğin çok ötesinde bu seçim sahtekârlıklarla ve hilelerle örülmüştür. Meşru değildir.

YSK: Yüksek Safsata Kurulu

Yüksek Seçim Kurulu (YSK) başkanı seçim gecesi televizyona çıkıp bir sürü lüzumsuz bilginin arasına kurulun, mühürsüz zarf ve oy pusulalarının geçerli sayılacağına dair kararının savunusunu da sıkıştırdı. Hazrete göre, bu karar geçmişte de "onlarca kez" verilmişti. Verdiği örnekler zaman içinde geri doğru gidiyordu. En yakın tarih 2004'tü. Üçüncü örneğe gittiğinde 1980'li yıllara geri dönmüştü bile. Bu tempoyla "onlarca" emsal karara ulaşmak için muhtemelen padişah Avcı Murat ya da Mehmet Çelebi zamanına kadar geri gitmesi gerekecekti!

Ama asıl önemli olan emsal kararların sayısı değil. Bunların içeriğini açıklamadan örnek olarak kullanılması anlamsız çünkü bambaşka bir bağlamda verilmiş bambaşka kapsamda kararlar olabilir bunlar. Önemli olan YSK'nın nasıl olup da Seçim Yasası'nın 98. ve 101. maddelerindeki emredici hükümlere aykırı bir karar alabildiğini hukuk mantığı açısından açıklamak.

Mantıksızlık ve demagoji

YSK başkanının iki açıklaması vardı. Birincisi, ilçe ya da sandık seçim kurullarının zarflara veya pusulalara mühür basmayı ihmal etmesi durumunda, bu ihmalde hiçbir kusuru olmayan seçmenin demokratik seçme hakkının çiğnenmemesi. Ne kadar masum ve ne kadar idealist değil mi? Peki, kanun koyucu, yani meclis Seçim Yasası'nı hazırlarken bu kadarcığını düşünememiş mi? Kurulların hatasının ceremesini neden seçmen çeksin? Bırakın sayılıversin oylar! İşin sırrı şurada ki, siz diyelim 100 sandıkta yapılan kurul hatasından 20 bin seçmeni koruyacağım derken, birileri binlerce sandıkta mühürlenmiş geçerli oyların yerine mühürlenmemiş zarflara doldurulmuş mühürlenmemiş oylar koyan birtakım hilebazlara kapıyı açmış olabilirsiniz. 100 sandıkta vatandaşın demokratik oy hakkı yanmasın derken binlerce sandıkta başka vatandaşların oy hakkının altını kazmış olursunuz! YSK başkanı bu kadarını algılamayacak zekada mı? Beyefendi, madem siz bu kadar masum ve idealist amaçlarla aldınız bu kararı, bize bir söyleyiverin: Meclis neden yasaklamış mühürsüz zarfları ve pusulaları?

İkinci açıklama birincisinden türetiliyor. YSK bu çok yüksek mülahazalarla aldığı karara bir de koşul eklemiş: Mühür yokluğunun ihmalden değil de hile niyetinden vb. kaynaklandığı "kanıtlanmadıkça" diye sınırlamış kararını. Aman beyefendi, bu artık iyi niyetten çıkıp saflığa girmiyor mu? Siz bir kez seçimin en üst yetki mercii olan YSK'nın kararıyla mühürsüz zarf ve pusulaların önünü açtıktan sonra, Türkiye'nin 160 bin sandığında neler yaşandığını tek tek nasıl kontrol edeceksiniz? Kanıt nereden bulunacak? En önemlisi, hile kanıtlamak bu kadar kolay olsa, yine soruyoruz, neden meclis hem 98. hem de 101. maddede mührü bu kadar önemli bir kısıtlayıcı koşul olarak kabul etsin?

Belki de tam da bu yüzden YSK'nın bizzat kendisi 2014 yılında yani görece çok yakın bir tarihte gerçekleşen yerel seçimlerde mühürsüz zarf ve pusulalar dolayısıyla Güroymak seçimlerinin yenilenmesine karar vermiştir. Ve yine bu yüzden aldığı karar hiç de masum ve tarafsız olmadığı için itina ile kendi almış olduğu kararı kamuoyundan gizlemektedir, 12 Eylül dönemine kadar geri gidip kendine dayanak bulmaya çalışmak zorunda kalmıştır.

Köpeksiz köyde mi dolaşıyorsunuz?

Son dönemde âdet oldu. "Ne söylersek geçer" havasıyla konuşuyor biraz yetkiye sahip olan herkes. YSK başkanına tavsiyemiz "köpeksiz köye girdim" ruh durumuyla davranmamasıdır. Çünkü referandum bugünkü iktidarın gidici olduğunu göstermiştir. O gider gitmez hepiniz hesap vereceksiniz çok sayın "yüksek" yargıçlar! Tek farkla: Masumiyet ve iyi niyet kılıfıyla halkın demokratik hakkını gasp edenler bakalım yargılanacakları mahkemelerde hangi safsatayı öne sürecekler?

Tayyip Erdoğan ne kadar güçlü?

Referandumdan şimdilik "evet" çıkmış gibi görünmesi, AKP muhaliflerinin saflarında eski seçimlerde olduğu kadar büyük bir sarsıntı ve moral bozukluğu yaratmadı. Denebilir ki çoğunluk, referandum hukuki anlamda yitirilecek olsa bile, Erdoğan ve AKP'nin siyaseten bir yenilgiye uğradığını tam kavramasa da, en azından "HAYIR" taraftarlarının başarılı bir direniş göstermiş olduğunu anlıyor.

Ama yine de referandum sonucunun sarsıntıya uğrattığı, demoralizasyona teslim olan çok sayıda insan var. Böyle hissedenlere bazı olguları hatırlatmak yararlı olur:

• Türkiye'nin 30 büyükşehir belediyesinden 17'sinde, 6 büyük kentinin 5'inde HAYIR kazandı. Türkiye ekonomisinin nabzı HAYIR diyen yörelerde atıyor. İşçi sınıfı bu ortamlarda yaşıyor.

• Ekonomik kriz çok can yakmakta, halkın önemli kesimlerinin AKP'den uzaklaşmasına yol açmaktadır

• Erdoğan, kendi tabanı dışında, 15 Temmuz ile kazandığı bütün sempatiyi yitirdi. O dönemde sadece "Yenikapı mutabakatı" adı altında Kılıçdaroğlu'nun CHP'sinden destek almıyordu. Ergenekon davası ile anılan çevrelerin de desteğini kazanmıştı. Şimdi MHP dışında herkesi yitirmiş durumda.

• 10 yıllık bir zaman diliminde Erdoğan Kürt halkının çoğunluğunu yitirdi. 2007 referandumunda Kürtler ezici biçimde cumurbaşkanının halk tarafından seçilmesi yönünde oy kullanmışlardı. Bugün (iflah olmaz Kürt düşmanlarının referandum öncesindeki teranelerine inat) ezici biçimde HAYIR dediler.

• Erdoğan Kürtleri yitirdi, ama karşılığında MHP'yi kazandı denebilir. Gerçekten de tek müttefiki MHP'dir, Bahçeli'dir. Ama MHP artık var mı yok mu belli değil. Bahçeli'nin ise siyaseten günleri sayılı.

• Erdoğan ve AKP OHAL'den büyük yarar sağlıyor, doğru. Ama 2002'den 2014'e kadar iktidarının en büyük dayanağı olan cemaati toptan yitirdiği gibi, 100 binleri aşan taraftarlarının düpedüz düşmanlığını kazanmış bulunuyor.

• AKP içindeki sayısız cemaat taraftarını, 15 Temmuz'un siyasi kanadını ortaya çıkarmıyor, bulundukları yerlerde rehine olarak kullanıyor. Ama rehine ancak belirli yararlar getirir. Sonra başa bela olur. Rehinesi olanın yükü var demektir.

• TÜSİAD referandum akşamı, henüz sandıklar açılmadan önce hükümete bir muhtıra vermiş ve OHAL'in kaldırılmasından işçi haklarının tırpanlanmasına, AB'yle uyumdan NATO politikalarına uymaya birçok talep ileri sürmüştür.

• Erdoğan Batı'yı adım adım yitirmektedir, ama buna karşılık Doğu'da Suudi Arabistan ve Katar dışında önemli hiçbir ülkenin desteğini alamamaktadır. Suudi Arabistan ilişkisi ise pamuk ipliğine bağlıdır, çünkü Erdoğan'ın Arap âlemindeki müttefiki, Rabia işaretinin de gösterdiği gibi İhvan'dır. Suudiler ise İhvan'ı bir ulusal güvenlik tehlikesi gibi görmektedir.

• AKP hükümetinin yönetiminde Türkiye dış politikasında başarısızlık ve yenilgilerle dolu bir yol yürüyor. Rusya ile ilişkilerin, bu ülke Eylül 2015'te Suriye'ye gireli beri geçtiği güzergâh komik bir hâl almıştır. Yunanistan, Bulgaristan, İran, Irak, Suriye, hatta zaman zaman Rusya herkes hükümetle kavgalıdır. Suriye politikası tam bir iflas içindedir. Ve Tayyip Erdoğan hâlâ Ortadoğu coğrafyasında savaş peşindedir

• ABD rehine politikası uyguluyor. Reza Zarrab aylar önce bu ülkede tutuklanınca birçok insan düzgün bir yargılama umuduna kapıldı. *Gerçek* uyardı: "ABD emperyalizmi Zarrab'ı rehine tutarak Erdoğan'a istediklerini yaptıracaktır" dedi. Aylar sonra durum tam tamına budur. Yeni rehineler (Halk Bankası Müdür Yardımcısı) alınmaktadır.

Şöyle söyleyelim: Referandum gecesi, fotoğrafının çekildiğinden habersiz olduğu anlarda Erdoğan'ın yüzüne bakın, ne demek istediğimizi anlarsınız!

Gidişatı kim değiştirebilir?

Türkiye'de referandum sonuçları netleşmemiştir. Netleşmesi zaman alacaktır. "Evet" sonucunun meşruiyet kazanması ise artık mümkün değildir. Bununla birlikte sonuçlar kabaca 50 milyon seçmenin yarı yarıya bölündüğünü göstermektedir. Peki, Türkiye'nin geleceğini bu bölünmüşlük mü belirleyecektir? Cevabımız net şekilde HAYIR!

Açıklanan rakamlara göre 23 milyon 777 bin HAYIR oyu veren insanlar bu oyları, "evet" tercihi yapan 25 milyon yurttaşına karşı vermemiştir. Milyonlar HAYIR oyunu, tek adam rejimine ve bu rejimden medet uman, Türkiye'nin Anonim Şirket gibi yönetilmesini isteyen ve bunu Anonim Şirketleriyle Türkiye'yi yönetmek için en uygun yol olarak gören sömürücü, asalak bir azınlığa karşı vermiştir.

"Evet" oyu verenler ise Anayasa paketinin içeriğine göre karar vermiş değildir. İşçi sınıfı ve emekçileri ezecek, temel hak ve özgürlükleri çiğneyecek, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapacak bir Cumhurpatronluğu rejimine razı olduğundan vermiş değildir. Evet diyen milyonların içerisinde de işçi, emekçi ve yoksul insanlar yine çoğunluktadır. Bu milyonların verdiği "evet" oyunu kendine dayanak yaparak bir Cumhurpatronluğu rejimi inşa edenler, kıdem tazminatının kaldırılması, sendikal hakların kısıtlanması, kamu kaynaklarının sermaye lehine kullanılması, zenginlere vergi indirimi, kapitalistlere teşvik, emekçiye daha çok vergi gibi uygulamalarla yine bu "evet" oyu verenlerin menfaati aleyhine çalışacaktır. Emperyalistlerin taşeronu olarak gülrecek maceralarda, 2017 referandumunda ne demiş olursa olsun işçi ve emekçi çoğunluğun çocukları ölecektir. Dolayısıyla bugün Cumhurpatronluğunun anlamını tüm netliğiyle fark edememiş olan kitleler belki büyük acılar yaşayarak da olsa hakikatle er ya da geç buluşacaktır.

Demek ki Türkiye'nin geleceğini belirleyecek olan 25 milyonun 25 milyonla mücadelesi değildir. Emekçi yüzde 99'un bir avuç asalak patrona, tefeciye karşı mücadelesi olacaktır. Bu mücadelenin neferleri bellidir: işçiler, kamu çalışanları, yoksul köylüler, küçük esnaf, gençlik, kadınlar ve bütün ezilenler...

Levent Dölek

Corc'u Hans'ı bırak, Donald'dan, Boris'ten, Binyamin'den haber ver

Yedi düvel saldırmış da, Corç, Hans ne der önemsemezmiş... Aynı lafları dinle dinle yorulduk ama bu lafların nasıl büyük bir kandırmaca olduğunu anlatmaktan bıkmayacağız.

"Evet" cephesi seçimdeki şaibenin üstünü kapatmak için yine topu dışarı atıyor. Sanki referandumdaki şaibeyi yabancılar yaratmış gibi bir hava yaratıyor. Hans'ın, Corc'un ne dediğini bir tarafa bırak... 24 milyon Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin, Fırat, Emine, Ayşe, Fatma, Zeynep, Dicle sana HAYIR demiş ona bak! Bu 24 milyonun yanına seçme hakkı tanınmayan ama aslanlar gibi istibdada karşı mücadele eden, HAYIR kampanyasında emek veren 18'den küçük gençleri de kat!

Şaibeyi yaratan YSK üyeleri de uzaydan gelmedi. YSK'yı protesto edenler de Türkiye'nin vatandaşı. "Tencere tava, hep aynı hava" diyerek hakkını arayan insanları da Hans'ın Corc'un yanına katmış hor görüyor, onlara hakaret ediyor. Sanki vatandaş French press'lere, Scotch whiskey şişelerine vuruyor. Yahu, tencere tavadan daha yerli ve milli bir şey olabilir mi?

Rapor açıkladı ya, AGİT'i yerden yere vuruyor. Biz OHAL fırsatçılığıyla, yargısız infazla üniversiteden atıldığımızda çıktık meydana "lanet olsun Amerikasına Avrupasına" diye bağırdık! Emperyalistlerin timsah gözyaşlarına karnımız tok dedik. O yüzden içimiz de rahat, alnımız da ak. Ama eğri oturalım doğru konuşalım. AGİT açıklamasında bir şey yok. "Eşit olmayan ortam" diyor, "kanunla çelişkili" diyor o kadar. Avrupalı emperyalist merkezlerin "tek adam"la yapacağı çok iş olduğundan profili düşük tutuyorlar anlayacağımız.

Ama senin vatandaşın, yolsuzluk var diyor, iradem gasp edildi diyor, devlet baskı yaptı, YSK taraf tuttu diyor. Referandum iptal edilsin diyor! Senin vatandaşına verdiğin cevap ne? "Atı alan Üsküdar'ı geçti!"

Bahsettiği Corç, Hans nerdedir, ne iş yapar biz bilmiyoruz da tanımıyoruz da! Adı Corç olsun Helga olsun, Ivan olsun, Pablo olsun, Maria olsun, Dimitris olsun, işçiyse emekçiyse bizdendir, kardeşimizdir, başımızın tacıdır. Ama sen esas Donald'a, Boris'e ne diyorsun onu söyle!

Seni Amerikan seri katili, savaş ağası Donald Trump telefonla arayıp tebrik etmedi mi? Telefonda "daha yapacak çok işimiz var" demedi mi? Bu Trump, Müslüman halklara olmadık hakaretler eden, ABD'nin kapılarını Müslümanlara kapatan, İstanbul'dan kalkan uçaklara yaptırım uygulayan Trump değil mi? Yapacak ne işiniz var bu katille! Birlikte kaç Mehmet'i daha ölüme göndereceksiniz Ortadoğu'da? Kaç Abdullah'ın, Muhammed'in, Zehra'nın, Emine'nin canına kıyacaksınız birlikte! Bu sorulara cevap verin önce!

Seni ikinci tebrik eden de İngiliz emperyalizminin Dışişleri Bakanı Boris Johnson değil mi? Hani Erdoğan'a hakaret etme yarışmasına gönderdiği şiirle birinci olan şarlatan! O şiirde, keçiye tecavüz ettiğini ima ettiğinde sadece ona hakaret etmiş olmadı, Batılıların bizim toplumumuza yönelik en ırkçı önyargılarının ifadesi olan bir bayağılık ve rezillikle tüm Türkiye'yi aşağıladı. Peki sen ne yaptın? Bu rezil adam Türkiye'ye geldiğinde "Osmanlı torunu" diye taltif edip tablo hediye eden sen değil misin? Ahmet, Mehmet, Ayşe, Fatma eleştiri yapacak, hakaret davası açıp, gözaltına aldıracaksın, tutuklatacaksın! Irkçı Boris küfür kıyamet sövecek başının üstünde tutacaksın...

Binyaminleri, Şimonları, Arielleri de unutmayalım. Trump gibi Siyonistler de pek memnun. Ne de olsa Filistin halkının yer altı ve yer üstü zenginliklerini çalan İsrail'e ortak olan, "one minute" şovundan sonra İsrail'le ticareti katbekat arttıran, İsrail isteyince Mavi Marmara davasını düşüren, İsrail'in katlettiği İbrahim, Uğur, Necdet, Çetin, Cevdet, Fahri, Cengiz, Ali Haydar, Furkan için "giderken bana mı sordunuz" diyen adamın kazandığını düşünüyorlar ve Trump gibi onların da beraber yapacakları çok iş var.

Ezcümle, bizi boş sözlerle kandıramazsın, halkımızı da daha fazla kandırmana izin vermeyiz. Abdülhamidler, Vahdettinleri, Menderesler, Demireller, Özallar gibi sen de emperyalistlerin karşısında bu milletin boynunu bükenlerdensin. Biz ise Filistin'de savaşan, 6. Filo'yu denize döken Denizlerin yolunda yürümeye devam edeceğiz.

Gençlik mücadelesi

Gençlik memleketi istibdada, emperyalizme bırakmayacak!

Devlet kaynaklarının tamamının "evet" propagandasına ayrıldığı, öte yandan istibdada, emperyalizme, sömürüye karşı HAYIR sesini yükseltenlerin memleketin dört bir yanında yasaklarla, baskılarla, saldırılarla karşılaştığı referandumda yaklaşık 24 milyon insan istibdad cephesinin yüzüne koca bir HAYIR tokadı attı! Biz gençlerden de milletvekili seçilme yaşını 18'e indirme vaadiyle destek isteyen Erdoğan umduğunu bulamadı.

AKP döneminde giderek anonim şirkete dönüşen üniversitelerde nitelikli eğitim alması her gün daha da zorlaşan, gündelik veya yarı zamanlı işlerde uzun saatler çok az maaşla çalışarak okuyan gençler HAYIR dedi!

Hayatının en güzel yılları sınavlarla heba olan, eşitsiz paralı eğitim sistemi yüzünden geleceğinden olan gençler HAYIR dedi!

Üniversiteden mezun olsa bile iş bulamayan, devasa işsizlik sorunu ile boğuşan gençler ekonomik krizi yaratanlara, cumhurpatronluğuna HAYIR dedi!

Ne zaman çıkıp hakkını arasa, eylem yapsa YÖK baskısıyla, polis saldırısıyla, faşist çeteler eliyle susturulmak istenen üniversite öğrencileri HAYIR dedi!

Olağanüstü hâlin ilanından bu yana çıkartılan kanun hükmünde kararnamelerle (KHK) hocaları ihraç edilen ve YÖK'ün, OHAL'i fırsat bilip hakkında soruşturma başlattığı gençler HAYIR dedi!

Patronların, bakanların çocukları sefa sürerken Erdoğan'ın ikbali için, emperyalizmin çıkarları uğruna cepheye sürülen emekçi çocukları HAYIR dedi!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler 16 Nisan'dan önce de yalnızca sandıkta HAYIR demek yetmez dedi, gençleri işçi sınıfı saflarında örgütlenmeye çağırdı. Bugün çağrımız her zamankinden daha önemli, daha acil. Erdoğan ve istibdad cephesi memleketi felaketin eşiğine sürükledi. Bugün bütün ülkeyi emperyalizm karşısında savunmasız bırakıyor, patronların insafına terk ediyorlar. Gençliğin cephesinde, bizim cephemizde en ufak yılgınlığa yer yok, bizim yapacak çok işimiz var. Kimse en ufak şüphe duymasın; bu memleketi, geleceğimizi istibdada ve emperyalizme bırakacak değiliz!

Referanduma giden süreçte sayısız polis saldırılarına, gözaltı ve tutuklamalara, soruşturmalara, faşist saldırılara rağmen geleceğimizi çalanlara, hayatımızı karartanlara birlikte HAYIR dedik. Şimdi hep birlikte, her yerde, daha yüksek sesle haykıralım: Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet! Kahrolsun emperyalizm, yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kökten bir değişim için bu sistemi değiştirmemiz şart!

Ben bu yıl lise son sınıfta okuyorum ve üniversite sınavı için hazırlanıyorum. Dört yıldır okulda sürekli sınavlara giriyorum, derslerime çalışıyorum. İyi bir üniversiteye girip gelecekte işsiz kalmamak için… İşte sistemimizin kötülüğü burada devreye giriyor. Ben üniversiteye iş sahibi olmak için gidiyorum, arkadaşlarım da iş sahibi olmak için gidiyor. Bana göre ve birçok kişiye göre üniversiteye iş sahibi olmak için gitmeye mecbur bırakılıyoruz. Ben aslında öğretmen olmak istiyorum. Bu işi gönül vererek yapabileceğime inanıyorum ama nasıl olacak ki bu? İlk önce üniversite sınavında başarılı olmam gerekiyor. Tamam, ben dört yıldır sınava hazırlanıyorum ve diyelim öğretmenliği kazandım, okulu da bitirdim. Bitti mi? Tabii ki hayır. Şimdi bir de KPSS'ye hazırlanacağım. Çünkü ben bu işe gönül vermişim kazanayım sınavı da bir an önce başlayayım mesleğime diyeceğim. KPSS sonucum açıklandı ama bu sonuçla atanamıyorum şimdi ne yapacağım? Öğretmen olabilmek için tekrar sınava gireceğim, tekrar, tekrar… Sonuçta kazanacağım ama atanamayacağım.

Şu anki sistemimize göre gönül verdiğim mesleğe sahip olabilecekmişim gibi görünmüyor. Bu düzen bu şekilde ilerlemez, ilerleyemez! Kökten bir değişim için bu sistemi değiştirmemiz şart!

Çorlu'dan bir lise son sınıf öğrencisi

HAYIR'ın başarısı mücadeleye bağlı

Düzenin hangi kanadının ne dediği şöyle dursun, bizim HAYIR'ımız sadece referandumdaki iki seçenekten birine karşı değil. Bizim HAYIR'ımız, gençleri işsizliğe, geleceksizliğe mahkûm edenlere, emperyalizmin savaşlarında öne sürenlere karşı! İstibdada karşı, emperyalizme karşı! Referandumu demokrasinin tecelli etmesi olarak göstermeye çalışanlar, söylenecek sözün sadece sandıkta söyleneceğine bizi ikna edemezler. Gençlik olarak, referandumla yetinmeyerek ülkenin ezilenleriyle, sömürülenleriyle, kendilerine söz hakkı tanınmayanlarıyla birlikte, el ele düzene karşı, istibdada karşı mücadeleyi bir adım ileriye taşıyalım!

Referanduma giden süreç, devletin her türlü olanağının HAYIR'a karşı kullanılması ile geçti. Polis baskısı ve faşist saldırılar devam ederken Erdoğan, CHP'nin HAYIR çadırına zoraki ziyaretiyle, ülkede "demokrasi" havası estiğini kendince göstermeyi de ihmal etmedi. Ne de olsa düzen partilerinin sorunları ile halkın sorunları bir değil. Çünkü onların safı ile bizim safımız bir değil. Amerikancı muhalefetin yeri başka!

Geçen hafta, referanduma birkaç gün kala, Abdullah Gül'e ve Ahmet Davutoğlu'na yakın gazeteciler HAYIR oyu sinyali vermişti. Elbette iyi niyetlerinden ya da demokratlıklarından değil, yıllar boyu birlikte yürüdükleri Erdoğan ile olan anlaşmazlıklarından dolayı. Ortak noktaları ise yine Amerikancılık. Yani bir yanda Amerikan bombalarına övgüler düzen Erdoğan, öte yanda her daim batı ile iyi ilişkiler vurgusu yapan Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu.

Düzenin hangi kanadının ne dediği şöyle dursun bizim HAYIR'ımız sadece referandumdaki iki seçenekten birine karşı değil. Bizim HAYIR'ımız gençleri işsizliğe, geleceksizliğe mahkum edenlere, emperyalizmin savaşlarında gençliği öne sürenlere karşı! İstibdada karşı, emperyalizme karşı!

Safları netleştirelim

Geleceğimiz için verilecek mücadele asıl şimdi başlıyor. Bu mücadelede safları netleştirelim ki kimler bizimle, kimler değil görebilelim. Bugüne kadar genç işsizliğin %20'yi aşmış olmasına laf etmeyenler bizim safımızda değildir. Gençlerin zar zor okuyup işsiz kalmasına, "kötünün iyisi" diplomalı köleliğe mahkûm edilmesine ses etmeyenlerle birlikte duracağımız bir yer yoktur. Güvencesizliğe, geleceksizliğe ses etmeyenlerle bizim işimiz yoktur. Emperyalizmin Ortadoğu'daki müdahalelerine, gençlerin emperyalizmin savaşlarında ölüme gönderilmelerine karşı çıkmayanlar bizim karşımızdadır. Bizim HAYIR'ımız nettir ve bu HAYIR sandıktan ibaret değildir.

Mücadele referandumun ötesinde

Referandumu demokrasinin tecelli etmesi olarak yansıtanlar, sözün sadece sandıkta söyleneceğine bizi ikna edemezler. Çünkü işsizlik, güvencesizlik, geleceksizlik sandığın ötesinde sorunlardır. Gençliğin gerçek sorunlarını dile getirmesini bastırmaya çalışanlar, sandıkla değil ancak mücadele ile gider. Patronların, sermayenin çıkarlarına en ufak söz söylemeyenlere sunulan propaganda özgürlüğü bize fayda etmez. Bizlerin sorunlarına değinmeyenler için gün uzlaşma günü olabilir ancak bizim için gün mücadele etme günüdür. Gençlik olarak referandum sonuçlarını aşıp, ülkenin ezilenleriyle, sömürülenleriyle, söz hakkı tanınmayanlarıyla birlikte, el ele düzene karşı, istibdada karşı mücadeleyi bir adım ileriye taşıyalım!

DİP, HAYIR'ı işçi ve emekçiler arasında örgütledi

Devrimci İşçi Partisi, referandum sürecinin başından itibaren bulunduğu her yerde, özellikle emekçi semtlerinde yoğunlaşan güçlü bir HAYIR kampanyası yürüttü. Emperyalizm ve sermayenin çıkarlarına dayalı bir istibdad rejimi olan Cumhurpatronluğu sistemine karşı emekçi halkı HAYIR oyu vermeye davet etti. İstibdad cephesinin emekçi halkı bölme ve birbirine düşürme yönündeki tüm çabalarına karşı "kardeş kavgası değil, sınıf kavgası" şiarıyla sermayeye karşı emekçilerin birleşerek, kazanılmış haklarının istibdad yoluyla gasp edilmesine karşı mücadele etmeye çağırdı.

HAYIR kampanyalarının devletin kolluk kuvvetlerinin baskısı ve faşist çetelerin saldırıları altında yapıldığı, "evet" kampanyaları için ise devletin tüm maddi imkanlarının seferber edildiği bir ortamda DİP militanları baskılara taviz vermedi. Mahalle mahalle gezdi, evlerin kapılarını çaldı, pazar yerlerinde, toplu taşıma duraklarında, aktarma merkezlerinde, fabrika önlerinde, işçi servislerinde emekçilerle buluştu, Cumhurpatronluğunu anlattı, mutfaktaki yangını, kıdem tazminatının gaspını, iş güvencesini, kardeş kavgasını konuştu emekçilerle. On binlerce bildiri ve gazeteyi emekçilere ulaştırdı.

İşçilere HAYIR'ı anlattı

DİP, sokaklarda ve işyerlerinde HAYIR kampanyasını ilmek ilmek örerken, İstanbul ve Ankara'da "Referandumdan 1 Mayıs'a; sömürenlerin değil üretenlerin dediği olacak!" başlıklı salon etkinlikleri düzenledi.

İstanbul'da 2 Nisan günü Okmeydanı'nda yapılan etkinliğe farklı sektörden işçiler, kamu emekçileri, lise ve üniversite öğrencileri yoğun katılım gösterdi. Etkinlik AKP'nin iktidarda olduğu yıllar boyunca bir yandan patronlara, emperyalistlere her türlü tavizi verirken, öte yandan işçiye, emekçiye yoksulluğu, iş cinayetlerini reva gördüğünü anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Açılış konuşmasını yapan DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, kapitalizmin dünya çapında bir büyük depresyon döneminden geçerken hâkim sınıfların yönetemez durumda olduğunu; Türkiye'de istibdad cephesinin ise paramparça olduğunu, istibdadın iplerinin tamamen emperyalizmin ellerinde olduğunu söyledi. "Bugün ısrarla ve ısrarla Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik başta olmak üzere tüm emperyalist üslerin kaldırılmasını savunan tek parti vardır, o da Devrimci İşçi Partisi'dir" dedi.

Açılış konuşmasının ardından tersane işçisinden, cam, belediye, metal ve turizm işçilerine, kamu emekçisinden üniversite öğrencisine pek çok katılımcı söz alarak kendileri açısından neden HAYIR demek gerektiğini açıkladı. İşçiler yeni anayasa değişikliğinin kıdem tazminatının gaspı, kamu emekçisinin iş güvencesinin kaldırılması, sendikal hakların kullanılamaması, daha çok sömürü, daha çok grev yasağı, baskı, kriz ve savaş anlamına geldiğini anlattılar. İstibdadın ve sermayenin saldırılarına karşı birleşerek mücadele etme çağrısı yaptılar. Öğrenciler, anayasa değişikliğinin gençliğin boğuştuğu işsizlik, gelecek kaygısı gibi sorunlara cevap olmadığını, bunların yanında emperyalizmin savaş maceralarında cephelere sürülecek olanların kendileri olduğunu, istibdadın gençliğe daha karanlık bir gelecek vaad ettiği belirttiler.

Kapanış konuşmasını yapan DİP Genel Başkanı Sungur Savran, dünya kapitalizminin krizinin, burjuvazinin en gerici güçlerini ayağa kaldırdığını ancak siyaset sahnesinde işçi sınıfının örgütlü gücünün eksik olduğunu söyledi. Önümüzdeki kavgaya hazırlanmak için işçi sınıfının ve işçi sınıfının partisinin çok iyi hazırlanması gerektiğini vurgularken, Türkiye'de istibdad cephesini yerle bir edecek, yenilgiye uğratacak yegâne gücün de Türkiye işçi sınıfı olduğunu vurguladı. 1 Mayıs'ta tüm işçilere emekçilere Devrimci İşçi Partisi saflarında mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı ve sözlerini şöyle bitirdi: "İşçiler! Siyasete, partiye, devrime!"

Sermayenin diktatörlüğünün her biçimine karşı mücadele

Ankara'daki etkinlik ise 9 Nisan günü yapıldı. İşçilerin, kamu emekçilerinin ve öğrencilerin katıldığı toplantının açılış konuşmasını yapan yoldaşımız referandumdan çıkacak sonucun önemli olmasının yanı sıra asıl belirleyici olacak mücadelenin sandıktan sonra verileceğini, nihai zaferin ancak ve ancak emekçilerin eseri olacağını vurguladı. Ardından sözü alan Levent Dölek "biliyoruz ki işin siyasi sonucu sandıklarda değil alanlarda belirlenecek" dedi. Referandumda tek bir meşru sonuç çıkacağını, bu sonucun da "HAYIR" olduğunu söyleyen Dölek HAYIR'a devlet sopası "evet"e devlet parası olan şu günlerde artık "evet"in meşruiyetini kaybettiğini belirtti. Bizim HAYIR'ımız ile burjuvazinin ve sermayenin HAYIR'ı arasında uçurum olduğunu belirterek DİP'in sömürüye, istibdada, emperyalizme, kardeş kavgasına HAYIR dediğini vurguladı. Sözlerini "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" diyerek bitirdi.

Etkinliğin devamında burada da farklı sektörlerden işçiler ve öğrenciler söz aldı. Tüm konuşmalar referandumda HAYIR demek gerektiği, referandumdan sonra ise sermayenin diktatörlüğünün her biçimine karşı sınıf perspektifiyle militan bir mücadelenin yürütülmesi gerektiği noktasında ortaklaştı.

Bu etkinlikler, farklı sektörlerden işçilerin bir araya gelmesi, deneyimlerini paylaşması ve birlikte omuz omuza bir sınıf kavgası veriyor olmalarının bilince çıkması bakımından oldukça anlamlıydı.

Manisa ve İzmir'de HAYIR toplantıları

2 Nisan günü, İstanbul ile eş zamanlı Manisa'da da "Cumhurpatronluğu sistemine, kardeş kavgasına HAYIR!" başlıklı bir panel yapıldı. İşçinin Sesi Manisa'nın düzenlediği panelde bir metal işçisi konuşma yaptı. Mücadelenin referandum sonrasında da devam edeceğini belirterek 1 Mayıs'ın bu anlamda çok önemli olduğunu söyledi. Panel farklı sektörlerden işçilerin katkılarıyla devam etti.

İzmir'de ise 12 Mart günü yapılan HAYIR toplantısına metal, plastik, inşaat ve tersane işçileri ile kamu emekçileri katılarak neden HAYIR demek gerektiğini anlattılar, işçi sınıfının istibdad rejimini yıkacak güce sahip olduğunu dile getirdiler.

İstibdada HAYIR!

Gelinen aşamada, istibdad cephesi referandum süreci boyunca HAYIR'ı baskı altına alıp tek taraflı yoğun bir kampanya yürütmesine rağmen, YSK'nın skandal kararlarına rağmen %51,4'ü anca bulmuştur. İşçilerin, emekçilerin yoğun olarak yaşadığı büyük şehirler HAYIR demiştir. Devrimci İşçi Partisi referandum süresince yaptığı çalışmalarda sandıktan ne çıkarsa çıksın belirleyici olanın işçi sınıfının mücadelesi olacağını inatla vurgulamıştır. Çünkü biliyoruz ki, işçi sınıfı istibdadın sınıf saldırılarına karşı kıdem tazminatı hakkını, 657'nin iş güvencesini, sendikal haklarını sonuna kadar savunacak; emperyalizmin dayatmalarına, çocuklarının Ortadoğu'da cephelere sürülmesine razı gelmeyecektir. Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfının bağrında bu mücadeleyi ilmek ilmek örmeye devam edecektir.

Cevizlibağ metrobüs durağında, Avcılar Gümüşpala'da, Esenyurt'ta, Sarıyer Tarabyaüstü'nde, Tuzla İçmeler'de on binlerce bildiriyi emekçilere ulaştırdık. Özellikle Cevizlibağ metrobüs durağında sabahın ilk ışıklarında, emekçiler işe yetişmeye çalışırken kısa sürede binlerce bildiri dağıtıp, onlarca gazete sattık.

Ostim metro çıkışında, Batı sitesi pazarında, Kentkoop'ta bildiriler dağıttık, sticker çalışması yaptık. Emekçileri kazanılmış haklarımızın gasp edilmesine, Cumhurpatronluğu sistemine HAYIR demeye çağırdık.

Emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı Çiğli'de, Altındağ'da, Buca Şirinyer ve İşçievleri'nde, Bozyaka'da, Yeşilyurt'ta, Limontepe'de, Menemen'de, Bornova metro, Halkapınar metro ve Şirinyer İzban istasyonlarında bildiri dağıttık.

İşçi semtleri olan Yıldıztepe, Gültepe, Vişnelik ve Emek mahallelerinde bildiriler dağıttık, sticker çalışması yaptık. Pazar yerlerindeki, soframızdaki yangının körüklenmesine karşı HAYIR çağrısı yaptık.

Suriye ve Irak'ta kanlı sürprizlere hayır!

Trump, İdlib'te (Han Şeyhun kasabası) Suriye ordusu tarafından yapıldığı iddia edilen bir kimyasal silah saldırısını bahane ederek, bölgeyi bombalayan uçakların kalktığı Şayrat Hava Üssü'nü güdümlü seyir füzeleriyle vurdu. İlk alkışı da Erdoğan'dan aldı. Hatay'da konuşan Erdoğan, saldırıyı olumlu bulduğunu söyledi, ancak yeterli bulmadığını da ekledi.

Kimyasal saldırının Suriye ordusu tarafından gerçekleştirildiğine ilişkin hiçbir delil ortaya çıkmış değil. ABD eminiz diyor. 2003'te Irak'ta kitle imha silahları olduğundan da emin olduklarını söylemişlerdi. Ama bu koca bir yalandı ve bu yalanın üzerinden koca bir ülkeyi önce işgal eden ve sonra da 1 milyon Irak'lının öldüğü kanlı bir süreci başlatan da aynı ABD'ydi. Sonunda kendileri Irak'ta kitlesel imha silahları bulunmadığını itiraf etti.

O kadar uzağa gitmeye gerek yok. ABD emperyalizmi 2013'te Suriye'nin Guta bölgesinde de Suriye ordusu tarafından kimyasal silah kullanıldığını iddia etmişti. O zaman da emindiler. Suriye ve Rusya kesin bir dille reddettiği gibi BM denetçilerinin incelemeleri de tam tersini gösterdi. Saldırının kimyasal silah sahibi olan ve bu silahları üretmek için gerekli malzemeleri Türkiye üzerinden elde eden tekfirci-mezhepçi örgütler tarafından yapılmış olduğu bugün genel kabul gören bir gerçek.

Katliama karşı çıkıp seri katili alkışlamak

Durum böyle iken Erdoğan'ın derhal Trump'ın füzelerini alkışlaması ve savaş çağrısında bulunması son derece manidar. Bu tavrın altında ne kimyasal silahların kullanımına ilişkin bir kaygı var ne de katledilen insanların hesabını sorma niyeti... Erdoğan ve AKP iktidarının derdi ölen siviller ya da kimyasal silah falan değildir. Suriye sahasında kaybettiği etkiyi ABD'nin füzelerinin eşliğinde yeniden kazanmanın, Fırat Kapanı'ndaki sıkışmışlığı aşmanın peşindedir.

Bilindiği gibi Fırat Kalkanı operasyonu El Bab'ın ele geçirilmesinin ardından güneyde Rus destekli Suriye ordusunun, doğu ve batıda ABD destekli YPG güçlerinin hâkimiyetindeki Mınbiç ve Afrin bölgelerinin kapattığı bir kapanın içine sıkışıp kalmıştı. Erdoğan'ın önce Mınbiç, sonra Rakka diyerek verdiği işaretin ardından TSK ve desteklediği ÖSO çeteleri Mınbiç'e yönelmişseler de sonuç Rus askerlerinin araya girmesi ve kapanın daha da sıkılaşmasından başka bir şey olmadı. Hâl böyle olunca da MGK, Mart sonunda Fırat Kalkanı operasyonunun bittiğini açıklamıştı.

Erdoğan, Suriye'de bir ABD/NATO işgali mi istiyor?

Ancak bilindiği gibi Erdoğan durmadı. Biraz da referandum meydanlarını ısıtmak için olsa gerek Trabzon'da miting kürsüsünden Fırat Kalkanı'ndan sonra yeni operasyonların olacağını, 16 Nisan'dan sonra ise "baharı bekleyen teröristlere yeni sürprizler yapacaklarını" belirtti. Bu "sürpriz"lerin Suriye sahasında gerçekleşmesi çok zor. Rakka'ya yönelik bir operasyon olursa Suriye ve Rusya ile çatışmaya girmeden Rakka'ya inmenin tek yolu Tel Abyad. Ancak orası da PYD'nin ve YPG'nin kontrolü altında. TSK'nın buraya girerek YPG ile çatışmaya girmesine ABD'nin göz yumması mümkün değil. ABD, daha önce Mınbiç'te YPG güçlerinin Fırat'ın doğusuna geçmesi için Türkiye'ye söz verdiği halde Fırat Kalkanı'nın buraya yönelmesine razı gelmedi. Zırhlı araçlarını ABD bayrağı ile süsleyerek bölgeye gönderdi ve adeta "kalkan" oldu. Tel Abyad da yine Türkiye sınırında gerginliğin yükseldiği anlarda ABD bayraklarının göndere çekildiği bir yer. TSK ve desteklediği ÖSO çetelerinin burada Rakka'ya yürümesinin tek olası biçimi 85 km'lik yolun ABD askerleri tarafından kontrol edilmesi ve Türkiye'ye buradan geçmesi için bir koridor açmasıdır. Bu olasılık son derece düşük görünse de Suriye'de daha fazla ABD askeri ve NATO gücü görmek isteyen Trump'ın politikası ile büsbütün uyuşmazlık içinde de değil. Ne var ki bizim için esas önemli olan şudur ki Erdoğan'ın hâlâ ısıtıp ısıtıp masaya getirdiği Rakka operasyonunda yer alma önerisinin olmazsa olmaz koşulu, Rojava'ya ABD postallarının inmesi demektir. Bugün Rojava hâlâ resmen Suriye devletinin toprakları içinde olduğuna göre bu o bölgede bir ABD işgali olacaktır. Yani Erdoğan sadece ABD'nin Tomahawk'larını alkışlamamakta emperyalist askerleri de Suriye'ye davet etmektedir.

Erdoğan'ın sürprizi Fırat'tan sonra Irak kapanı mı?

Erdoğan'ın daha olası bir sürprizi ise PKK'nin ciddi bir varlık gösterdiği Sincar bölgesine yönelik bir operasyon olabilir. Bu noktada da ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson'un Türkiye ziyaretinin ardından Mevlut Çavuşoğlu pazarlıkları ifşa etmiştir. Olası bir askeri seçeneğin ABD emperyalizmi ile birlikte uygulamaya konacağını vurgulamıştır. Zaten TSK'nın dönem dönem hava saldırısı düzenlediği, PKK'nin karargâhı konumundaki Kandil de seçenekler arasında.

Şu belirtilmeli Irak'taki durum Suriye'dekinden daha az karışık değil. Barzani ile yaşanan bahar havası, ABD emperyalizmine sunulan hizmet ve vaatler, bu operasyonların birer bataklığa dönüşmesine engel olacak garantiler değil. PKK'ye yönelik bir operasyonun Barzani ne tutum alırsa alsın bölgedeki tüm Kürt nüfusta bir infial yaratması ve Irak'tan başlayarak Türkiye'nin içine uzanan kanlı bir çatışma ortamının oluşması olasıdır. Dahası TSK güçleri Irak'ta Suriye'de olduğu gibi kendine kolayca taşeron güçler bulamayacaktır. TSK'nın devreye girmesi ise Irak ve daha önemlisi İran'la savaşa girme tehlikesini gündeme getirir ki her halükârda sonuç, Suriye'de taşeron örgütler bularak hareket eden TSK'nın Irak'ta doğrudan doğruya ABD'nin taşeronu haline gelmesi olacaktır.

ABD'nin taşeronu olmaya hayır!

Trump'ın yeni yönelişi bölgede İran'ın nüfuzunu dengelemek için böyle bir seçeneği desteklemesini olanaklı kılıyor. Elbette ki son derece riskli bir politika. Ancak, riskin maliyeti Türk, Kürt ve Arap halklarının kanı olduğu müddetçe Trump böyle maceralara girmekte, sanıldığından daha girişken olabilecektir.

Her durumda Erdoğan'ın "sürpriz" dediği ne olursa olsun, Türkiye'nin ABD emperyalizminin daha fazla yöründegesine girmesi, bölgede emperyalizmin taşeronluğuna soyunması ve bu uğurda kardeş halkların emekçi çocuklarının kanının dökülmesi sürpriz olmayacaktır.

İran
Trump gerilimi altında cumhurbaşkanlığı seçimi

Trump'ın Siyonizme tam destek veren bir politik doğrultu ile Beyaz Saray'a girmesi, İran'a ilişkin uluslararası denklemi altüst etti. Trump, aynen İsrail gibi, emperyalizm ile İran arasında 2015 yılında imzalanmış olan nükleer anlaşmaya karşıydı. Bu ise İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani'nin geçtiğimiz dört yıl boyunca icraatının merkezinde yer alan atılımdı. Ruhani'nin imzaladığı bu anlaşma aynı zamanda İran'ın son yıllarda emperyalist yatırımlar konusunda yapmakta olduğu açılımın da temelini oluşturuyordu. Trump'ın anlaşmaya karşı tavır alması, bir bakıma Ruhani'nin İran için belirlediği bütün stratejinin tehlikeye girmesi demekti.

İşte İran, Mayıs ayında yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimine bu yeni Trump konjonktüründe gidiyor. Ruhani, kendisinden önceki cumhurbaşkanları gibi (Hameney 1981-1989, Rafsancani 1989-1997, Hatemi 1997-2005, Ahmedinejad 2005-2013) ikinci bir defa seçilip sekiz yıl başta kalmayı planlıyordu. Ama şimdi stratejik yönelişinin başarısızlığa düşmesi olasılığı, bir ay sonraki seçimi çok daha çetin duruma getiriyor.

Ahmedinejad sahnede

İşte geçtiğimiz hafta Ruhani'den önceki son cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'ın yeniden cumhurbaşkanlığına adaylığını koyması bu çetin koşulların tam orta yerinde büyük bir sürpriz yarattı. Ahmedinejad her bakımdan gerici, rejimin demokratik yönde açılım yapmasına tamamen karşı, ama tarz olarak kentlerin ve kırların yoksul halkının sorunlarına Batı'yla barışmak isteyen "ılımlı"lara göre çok daha yakın duran bir cumhurbaşkanı idi. Geçen yıl aday olacağını açıkladığında, çok geniş bir destek görmüştü. Ama İran'ın dini lideri ve her konuda son sözün sahibi olan Ali Hameney bu açıklamanın ardından Ahmedinejad'ın aday olmasına karşı olduğunu açıklamıştı. Ahmedinejad bunun sadece bir tavsiye olduğunu belirtse de Hameney bir Cuma namazında tekrar bu seçimlerin kutuplaşmasını istemediğini belirtmişti. Bu durumda Ahmedinejad'ın aday olması, aslında mutlak bir otoriteyi temsil eden Hameney'e meydan okumak oluyor. Kaldı ki, İslamî Şura Meclisi bu koşullar altında muhtemelen bu adaylığı onaylamayacaktır. Zaten Ahmedinejad'ın kendisi cumhurbaşkanıyken yardımcısı olan Hamid Begayi lehine adaylıktan çekileceği de konuşulmaktadır.

Solcuların katili de gündemde

Bunun arka planında muhafazakârların (kendilerini andıkları adla "usulcüler"in) hem radikal, hem de ılımlı kanatlarının Trump'ın yeni politikasının kendi önlerini açtığına dair kanısı yatıyor. Usulcüler nükleer anlaşmaya karşıydılar. Şimdi bu anlaşmanın tehlikeye girmesiyle seçimlerde Ruhani'ye karşı başarılı olabilecekleri hesabını yapıyorlar. Ahmedinejad'ın atağı biraz da bu genel ruh durumu ile ilgili olabilir. Oysa usulcülerin çoğunluğu şimdiye kadar başka bir adayın, İbrahim Reisi'nin arkasında toplanmış görünüyordu. Hameney belki de muhafazakâr kanadın oylarının iki aday arasında bölünmesini istemiyor.

İbrahim Reisi, tam bir solcu katili. 1988 infazlarının baş icracısı olduğu biliniyor. 1988 infazları, İran İslam Cumhuriyeti'nin muhaliflerine karşı uyguladığı tam bir kitle kırımıdır. Halkın Mücahitleri, Halkın Fedaileri ve Tudeh'e (Komünist Parti) bağlı, cezaevlerinde yatmakta olan militanlar o yılın Temmuz ayından yılsonuna kadar kitlesel olarak katledilmişlerdir. Verilen sayılar 5 bin ila 30 bin arasında değişmektedir. Reisi, işte İran tarihinin en büyük siyasi katliamı olan bu dehşet verici kampanyanın sorumlusudur.

İbrahim Reisi, aynı zamanda, günümüzde İran'ın en zengin kuruluşunun da başındadır. İran ekonomisinin en güçlü oyuncuları arasında dini vakıflar özel bir rol oynar. Reisi, bunların en büyüğü olan, tarihi 12 yüzyıl geri giden Astan Kuds Rızai adlı bir kuruluşun mütevelli heyeti başkanıdır. Vakıf, otomotiv sanayisi, endüstriyel tarım ve başka bir dizi alanda işletmelere sahiptir. 20 bine yakın işçi istihdam etmektedir. Yıllık geliri 210 milyar dolar olarak hesaplanmaktadır.

Kapitalist dinbazlar

Görüldüğü gibi, İran'da din kılığı altında tam anlamıyla kapitalist çıkarlar arasında bir mücadele sürmektedir. Ruhani Batı'nın emperyalist sermayesi ile bütünleşmenin taraftarı kapitalist grupların sözcülüğünü yaparken Reisi İran'a özgü kapitalist çıkarların temsilcisidir. Ahmedinejad'ın ise bu kapitalist çıkarların karşısında hiçbir açık ve net politikası yoktur. O da iktidarı boyunca aynı çıkarlara yaslanmıştır ve gelecekte de farklı bir yöneliş vaad etmiyor.

İran halklarının bu din tüccarı kapitalist güçlerin baskıcı rejiminden kurtuluşu, işçi sınıfı içinde ciddi bir politik örgütlenme yoluyla bağımsız bir politika izleyen bir partinin kuruluşunu gerektiriyor.

Partido Obrero'nun 24. Kongresi
İşçilerden, emekçi kadınlardan, gençlerden oluşan bir şölen

Devrimci İşçi Partisi'nin Arjantin'deki kardeş partisi Partido Obrero (PO-İşçi Partisi), 13-16 Nisan tarihleri arasında 24. Kongresi'ni Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te gerçekleştirdi. 24 eyaletten çoğunluğu işçilerden ve emekçilerden oluşan 348 delegenin katıldığı kongrede Devrimci İşçi Partisi (DİP) ve Uruguay'dan Partido de los Trabajadores (PT-Emekçiler Partisi) adına uluslararası temsilciler de bulundu. Brezilya, Şili, Yunanistan ve Venezüealla'dan kardeş partiler de PO kongresini selamlayan mesajlar gönderdiler.

Kongre, Arjantin'de Macri hükümetinin emekçilere karşı saldırılarının yoğunlaştığı ve buna karşı mücadelelerin ve kitle hareketlerinin yükseldiği yeni bir döneme girildiği tespitini yaptı. Solun ve işçi hareketinin bu durum karşısında sendikal bürokrasiye karşı duracak, işçi sınıfı politikasını bir alternatif olarak bütün mücadelelerin önüne koyacak bir cephe kurulması için mücadele etmesi gerektiğini ifade etti. PO militanlarının son dönemde birçok önemli sınıf ve kitle mücadelesine önderlik etmelerinin bu perspektifin doğruluğunu gösterdiği vurgulandı. Kongre, bu doğrultuda, Partido Obrero'nun en önemli gücünü oluşturarak içinde yer aldığı Frente de Izquierda y de los Trabajadores'e (FİT-Solun ve İşçilerin Cephesi) ve genel olarak sola yönelik bir açık mektup yayınlanmasına, ortak bir program ve eylem planı belirlemek amacıyla işçi hareketi ve sola hep birlikte düzenlenecek bir kongre için çağrı yapılmasına karar verdi. İlk adımı 1 Mayıs'ta atarak, FİT'e son dönemdeki büyük sınıf mücadelelerinin liderlerini ön plana çıkaran ortak sosyalist, enternasyonalist bir işçi eylemi çağrısı yapma kararı aldı.

Arjantin politikasına ilişkin uzun ve canlı tartışmaların ardından oybirliği ile alınan bu kararların yanı sıra, dört gün boyunca çeşitli komisyon çalışmaları ile farklı konular da ele alındı. DİP ve Urugay'dan PT'nin de yer aldığı uluslararası komisyonda dünya durumu ayrıntılı bir şekilde tartışıldı. Dünya çapında ekonomik kriz, savaş tehlikesine karşı anti-kapitalist, anti-emperyalist bir bağımsız işçi sınıfı politikasının gerekliliği ifade edildi.

Partido Obrero son dönemde kadın hareketine önderlik edecek bir güç olarak yükselme bakımından önemli bir atılım yapmış durumda. Bu nedenle ilk defa bu kongrede oluşturulan kadın komisyonunda kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınların önderliğinde bir program ve mücadele hattı üzerine tartışıldı. Bir dizi genç militanın yer aldığı kongrede, bir gençlik komisyonu da kuruldu, gençliğin çok çeşitli sorunlarını ele alan bir tartışmanın ardından bir mücadele ve eylem programı benimsendi.

En önemlisi de işçi komisyonunda sendika bürokrasisine karşı sınıf mücadeleci bir perspektifle alınan kararlardı. PO militanı Pablo Viñas ülkenin en büyük medya tekelinin matbaasında, AGR-Clarin'de baştemsilci. 83 günlük işgalin ardından AGR-Clarin işçilerinin mücadelesi çadır direnişi şeklinde ve PO'nun yönetiminde devam ediyor. Ülkenin en önemli sendikalarından lastik işçileri sendikası SUTNA'nın genel sekreteri PO militanı Alejandro Crespo. Arjantin'de eğitim emekçileri mücadele içinde, her gün meydanlarda ve bu mücadelenin önderliğinde sayısız PO militanı yer alıyor. Farklı kentlerde irili ufaklı mücadelelerde PO militanları öne çıkıyor. Kongrenin işçi komisyonunu da bu yoldaşlar oluşturuyordu.

Partido Obrero kongresi sınıf bileşimi, öncü işçilerden, kadın mücadelesine, gençlik mücadelesine önderlik eden kadrolardan öne çıkan delegeleri ile yeni merkez komitesini de bu bileşime uygun bir şekilde oluşturdu. Bu yıl sonunda yapılacak Arjantin seçimleri için adaylarını bu perspektifle ve siyasi duruma ilişkin aldığı kararlar doğrultusunda yine kongrede belirledi.

DİP, PO kongresinde!

Devrimci İşçi Partisi adına Partido Obrero'nun kongresine katılan yoldaşımız, konuşmasının başında, KHK'larla işlerinden atılan ama mücadeleye devam eden, Çorlu'da mahkemede kadınların dayanışması ve halkların kardeşliği yargılanamaz diyen, halk isyanından sonra Antalya'da mahkemede "Benim partim Devrimci İşçi Partisi. Tabii ki hükümeti eylemlerimizle sarsmak ve sonunda devirmek istiyoruz" diyen, Bursa'da sarı sendika ve patron işbirliğine karşı mücadele eden, Antalya'da, Manisa'da sendikalaşma için çalışan, örgütlü olduğu tüm kentlerde istibdada, sömürüye ve emperyalizme karşı mücadele eden tüm militanları adına PO kongresini selamladı. DİP'in dünya ve Türkiye durumu hakkında görüşlerini ifade eden bir konuşma yaptı. Dünya çapında bir üçüncü dünya savaşı eğilimi ve üçüncü büyük depresyonla birlikte ortaya çıkabilecek üçüncü bir dünya devrimi dalgasına değinerek, Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu içindeki partilerin, işçi sınıfının uluslararası önderlik krizini çözme yönünde adımlar atmasının böyle bir aşamada kritik önem taşıdığını ifade etti.

AGR-Clarín işçileri kazanırsa hepimiz kazanırız

Gerçek gazetesinin sayfalarında daha önce AGR-Clarín işçilerinin mücadelesini okurlarımıza aktarmıştık. Arjantin'de 2016 yılında 5.000'den fazla işyeri kriz nedeniyle kapatıldı, 200 binden fazla işçi işten atıldı. 16 Ocak'ta sıra AGR-Clarín işçilerine geldiğinde ise bu sefer patronlar beklemedikleri bir sürprizle karşılaştılar ve işçiler iş güvencelerine sahip çıkmak için işyerlerini işgal ettiler. Çünkü patron içerideki örgütlülüğü ortadan kaldırmak için işyerini kapatmaya çalışıyordu, çünkü yıldan yıla çeşitli toplu sözleşmelerle AGR-Clarín işçileri önemli kazanımlar elde etmişlerdi. 16 Ocak'ta başlayan işgal 83 gün devam ettikten sonra, devlet ve polis baskısı ile dışarıya taşındı, kapı önünde bir çadır ile devam ediyor. AGR-Clarín işçileri kent merkezinde yaptıkları eylemlerle hem kararlılıklarını göstermeye hem de dayanışmayı büyütmeye devam ediyorlar. 12 Nisan günü bir yürüyüşün ardından Çalışma Bakanlığı'nın önünde yaptıkları eylemle, işlerini geri alana kadar mücadeleye devam edeceklerini söyleyerek Çalışma Bakanlığı'nın kriz bahanesiyle patronların tamamen kuralsız bir çalışma düzeni kurmasına izin vermemesi gerektiğini ifade ettiler. 15 Nisan akşamı, işgalin 90. gününde matbaanın kapısının önünde bir dayanışma gecesi düzenlendi. Bu dayanışma gecesinde baştemsilci Pablo Viñas yaptığı konuşmada Devrimci İşçi Partisi'ne ve Gerçek gazetesine AGR-Clarín işçilerinin sesini, taleplerini Türkiye'deki işçilere taşıdığı için teşekkür etti. Eylemin başlamasının ikinci ayının sonunda DİSK Basın-İş sendikası AGR-Clarín işçileriyle dayanışma için çeşitli eylemler düzenlemişti.

Eğitim emekçileri haklarına sahip çıkıyor

Eğitim emekçileri, Macri hükümetinin eğitim sisteminde reform adı altında yapmaya çalıştığı, eğitim emekçilerinin haklarına yönelik saldırılar içeren ve eğitimin bir kamu hizmeti olarak tasfiyesi yönünde düzenlemeler getiren değişikliklere karşı mücadele ediyor. Eğitim emekçileri taleplerini iletmek ve hükümete bu düzenlemeyi geri çekmesi için baskı yapmak amacıyla Kongre binasının bulunduğu meydana bir çadır kurmak istediğinde, polis saldırısına maruz kaldılar. Bu saldırıya karşı ülkenin çeşitli yerlerinde eğitim emekçileri 11 Nisan günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Buenos Aires'te yapılan yürüyüşün ardından Plaza de Mayo'da (Mayıs Meydanı) bir forum yapıldı. Forumda hükümetin bu saldırılarını teşhir etmek ve düzenlemelerin geri çekilmesini sağlamak amacıyla güçlü bir mücadele yükseltmek için tüm eğitim emekçilerinin ülke çapında greve gitmesi tartışıldı.

#NiUnaMenos - Tek bir kadın daha eksilmesin!

Arjantin'de resmi rakamlara göre her gün ortalama bir kadın erkek şiddeti yüzünden yaşamını yitiriyor. Partido Obrero ve onun kadın örgütü Plenario de Trabajadoras (PDT- Kadın Emekçiler Genel Örgütü) kadın cinayetlerine karşı mücadelenin önemli güçlerinden birisi. Peronist Gençlik Örgütü üyesi genç bir kadın olan Micaela García'nın öldürülmesinin ardından PTD ve PO'nun da aralarında bulunduğu örgütler 12 Nisan günü Mayıs Meydanı'nda bir eylem düzenledi. Hareketin neredeyse dünya çapında bilinen ve gittikçe başka ülkelere de yayılan sloganı "NiUnaMenos" (Tek bir kadın daha eksilmesin) bir kez daha Mayıs Meydanı'nda yükseldi. PO ve PDT, devletin bu cinayetlerindeki sorumluluğunu teşhir etti.

Yalanın düzenine 1 Mayıs'ta cevap verelim!

İşçi sınıfının gücüyle emperyalizmi ve istibadı yenmek için ileri!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta, bayraklar sömürüye, istibdada ve emperyalizme karşı yükselecek. Üretenler, alın teriyle yaşayanlar, tüm toplumu sırtında taşıyan ama ürettiği zenginlikten mahrum bırakılan işçi sınıfı kendini gösterecek.

16 Nisan referandumunda işçi sınıfı hatırı sayılır bir kesimi ile büyük şehirlerde, sanayi merkezlerinde Cumhurpatronluğu rejimine, Türkiye'nin bir Anonim Şirket gibi yönetilmesine, kazanılmış haklarının gasp edilmesine hayır demiştir. Referandumda "evet" cephesi ne aldıysa kırsal bölgelerden ve kasabalardan almıştır. İşçi sınıfı 1 Mayıs'ta da "HAYIR" demeye devam edecektir.

Referandumun sonucu belirsiz kalmışsa da işçi sınıfının cevabı net olmuştur. Bununla birlikte 1 Mayıs, soruların da hesabın da işçi sınıfı tarafından sorulduğu gündür.

Grev yasaklarından hesap soralım!

1 Mayıs'ta işçi sınıfı Türkiye'de anayasanın ve yasaların neden sadece patronların işine geldiğinin hesabını soracaktır. 1 Mayıs bu anlamda yasaklanan EMİS, Asil Çelik, Akbank grevlerinin hesabının sorulacağı gündür. Sendikal örgütlenme ve sendika seçme özgürlüğünü el ele gasp eden iktidardan, MESS'ten ve Türk Metal adındaki sarı işbirlikçilerinden hesap sorma günüdür. Baskılara, tehditlere işten atmalara rağmen sendikal örgütlenme hakkını kullanan, sendikasına üye olan, sahip çıkan, denetleyen işçilerin mücadele bayrağını yükseltme günüdür!

Yağmaya ve sömürüye dur diyelim!

1 Mayıs'ta işçi sınıfı, ülkenin tüm kaynaklarının neden bir avuç sömürücü azınlığın çıkarları için seferber edildiğini soracaktır. 1 Mayıs bu anlamda kamu kaynaklarını sermayeye peşkeş çeken vampirlik fonunun, işsizlik sigortası fonunun yağmalanmasının, patronlara yapılan vergi indirimlerinin, teşviklerin karşısında, işçinin belini bükmeye devam eden vergilerin, bireysel emeklilik soygununun hesabını sorma günüdür. 1 Mayıs'ta maden işçisi özelleştirmenin hesabını soracaktır! Metal işçisi ihracat rekoru kırılan fabrikalarda sömürü rekorları kıran MESS patronlarından hesap soracaktır! Tersane işçisi iş cinayetlerinin hesabını soracaktır! Tüm işçi sınıfı 1 Mayıs'ta yağmaya ve sömürüye karşı mücadele bayrağını yükseltecektir!

Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir!

1 Mayıs'ta işçi sınıfı, iktidarın kıdem tazminatı hakkını alamayan işçilerin yasal hakkını vermek yerine neden bu hakkı elinden almaya kalktığını soracaktır elbette. 1 Mayıs, işçi sınıfının elinde kalan son iş güvencesi mevzisi olan kıdem tazminatına sahip çıkma günüdür. 1 Mayıs'ta işçi sınıfı, patronların, patron iktidarının ve işbirlikçilerinin karşısında kendi kırmızı çizgisini en kalın şekliyle çizecektir!

Taşeron düzenine son! Esnek ve güvencesiz çalışmaya hayır!

1 Mayıs'ta işçi sınıfı, taşeron işçisine verilen kadro sözünün, mevsimlik işçilere verilen vaatlerin, binlerce iş cinayetinin akıbetini soracaktır! 1 Mayıs taşeron yasaklansın demenin, herkese güvenceli kadro istemenin, esnek ve güvencesiz çalışmayı reddetmenin günü olacaktır!

Emekçi kadınlar en öne!

1 Mayıs'ta emekçi kadınlar, nüfusunun yarısı olup, neden hem evde hem işyerinde hem sokakta sömürüden, baskıdan, haksızlıklardan, şiddetten iki katı pay aldıklarını soracaktır. Emekçi kadınlar erkek egemen baskıdan, kapitalist sömürüden ve tüm bunların yürütücüsü iktidardan hesap soracaktır! 1 Mayıs'ta mücadele bayrağını yine en önde onlar yükseltecektir!

Kamu çalışanları iktidarın kulu olmayacak!

1 Mayıs'ta kamu çalışanları, haklarında hiçbir somut suç isnadı olmayan, binlerce emekçinin neden atıldığını soracaktır! 1 Mayıs'ta kamu çalışanları OHAL fırsatçılığından hesap soracaktır. 657'ye ve iş güvencesine sahip çıkacaktır. İktidarın kulu, amirinin sallabaş memuru olmayı reddedecektir.

Gençlik kendisinin ve halkının geleceğine sahip çıkacak!

1 Mayıs'ta gençlik, eğitimin neden paralılaştıkça niteliksizleştiğini soracaktır. Geleceğe neden güvenle bakamadığını, 18 yaşa seçilme hakkı vadedenlerin neden gençliğin en ufak bağımsız siyaset yapma girişimini bastırdığını soracaktır. 1 Mayıs'ta gençlik geleceğini karartanlardan, kendisini işsizlikle terbiye etmek isteyenlerden, faşizmden hesap soracaktır! Gençlik, 6. Filoyu denize dökenlerden kuşaklar boyu elden ele devraldığı devrimci ve anti-emperyalist bayrağı meydanlarda yükseltecektir!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

1 Mayıs'ta tüm emekçi halk, Türk emekçisini Kürt emekçisine düşman etmek isteyen iktidarın, Kürt ağalarıyla, patronlarıyla neden bu denli dost olduğunu, ABD muhibbi işbirlikçi Barzani ile muhabbetin altında hangi çıkarların yattığını soracaktır. 1 Mayıs, Türk işçi ve emekçilerinin Kürt kardeşlerinin hakkını da savunacağı gündür! Cezaevlerinde bütün haklarından yoksun kılındığı için açlık grevi yapan Kürt kardeşlerinin haklarına da sahip çıkacağı gündür! Başka bir halkı ezenin asla özgür olamayacağını söyleme günüdür! 1 Mayıs, Türkün, Kürdün ve tüm halkların eşitlik, kardeşlik ve özgürlük günüdür!

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri!

1 Mayıs'ta tüm emekçi halk iktidara, neden kürsülerde başka konuşup karşı karşıya geldiklerinde emperyalistlerin karşısında dik duramadıklarını, Trump'ın Müslümanları ABD'ye sokmamasına, THY'ye yaptırım uygulamasına neden ses çıkartmadıklarını, neden Trump'ın füzelerini elleri patlarcasına alkışladıklarını, neden referandum sonrasında Trump telefonla aradı diye çocuklar gibi sevindiklerini soracaktır. Neden İsrail ile ittifak edip Mavi Marmara'da katledilen insanların davasını düşürdüklerini soracaktır. Neden ABD'de İranlı bir hırsızın ve ortaklarının davalarını takip etmek için Siyonist lobicilerle gizli toplantılar yaptıklarını soracaktır. Bu memleketin evlatlarına her gün iktidarı eleştirdikleri için dava açanların, neden kendisine küfürlü şiir yazan İngiliz Dışişleri Bakanı Boris Johnson'a hediyeler verdiğini de soracaktır. İşçi sınıfı, evlatlarının hangi emperyalist çıkarlar gereğince Suriye ve Irak sahalarında ölüme gönderildiğini soracaktır. 1 Mayıs emperyalizmden ve işbirlikçilerinden hesap sorma günü olacaktır!

Haydi 1 Mayıs'a!

1 Mayıs, işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vuracağı, ülkenin kaderini asalaklara, müstebitlere, tefecilere, patronlara, emperyalistlere bırakmayacağını göstereceği gün olacaktır!

Haydi 1 Mayıs'a! Devrimci İşçi Partisi saflarına! Hep birlikte haykırmaya:

Kahrolsun emperyalizm! Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet! Yaşasın devrim ve Sosyalizm!

Gerçek, Aylık Devrimci İşçi Gazetesi, Sayı: 91, Nisan 2017 - (Yerel, süreli yayındır) - Fiyatı: 1 TL, Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Şiar Rişvanoğlu Adres: Adliye Arkası 3. Sokak Tüzün İşhanı No: 22/2 Adana, Basıldığı Yer: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. B Blok No:336 Topkapı İST. Tel: 0212 544 66 34, web: www.gercekgazetesi.net e-posta: iletisim@gercekgazetesi.net